

SALEZIJANSKI VEŠTNIK

3 · 1984

Sprejem novomašnika Rafka
v domačem krogu

SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo salezijanske družine
Leto 57, št.3 – 8. 9. 1984

Izdaja Salezijanski inšpektorat
Rakovniška 6 – 61000 Ljubljana

Odgovarja in ureja dr. Stanis Kahne
z uredniškim odborom

Oprema: Marjan Paternoster
Tisk: Učne delavnice, Ljubljana

Salezijanski vestnik je glasilo, ki ga je ustanovil sv. Janez Bosko. Danes izhaja v 41 državah in v 20 jezikih, med njimi v Jugoslaviji v slovenskem in hrvaškem jeziku.

Kakor je hotel don Bosko, to glasilo obvešča o salezijanskem delu doma in po svetu, obenem pa vzgaja v salezijanskem don Boskovem duhu. S tem pridobiva tudi duhovne poklice za apostolsko delo doma in za misijone.

Don Bosko je hotel, da se daje to glasilo vsakomur, ki ga želi, zastoj. Tega se še danes držimo. Velikodušnim prijateljem pa smo hvaležni za sleherni dar, ki je namenjen za kritje stroškov.

VSEBINA:

- Rad bi govoril s teboj
- Ljudje te potrebujejo – Jezus te kliče
- „Storite vse, kar je mogoče...“
- Po stopinjah salezijanske svetosti
- Novomašno slavlje v Dobropolju
- Spomenik sv. Cirilu in Metodu
- Zlati mašni jubilej Alojzija Luskarja
- Drugo srečanje nekdanjih gojencev
- Z inšpektorjem na jugu
- Vzgoja za čistost
- „...in Marija naj bo vedno z Vami!“
- Za Kristusa v svetu
- Glas iz papuanske džungle
- Afrika je kakor morje
- Pragozdovi in veletoki
- Sotrudniki pred mladimi
- Naši rajni:
 - Roger Vanseveren
 - Anton Perušek
 - Julijana Bertoncely
- Jakob Opaka
- Želimlje

Rad bi govoril s teboj

STARŠEM V RAZMIŠLJANJE

- Jezus, malo bi se rad pogovoril s teboj.
- Zelo lepo, moj mali prijatelj. Že dolgo se nisi oglasil.
- Saj veš, opravki, obveznosti...
- Razumem, v tvoji starosti... Saj res, koliko let imaš?
- Dvanajst dopoljenih. Prav o tem bi rad govoril.
- Lahko, če ti je prav. Kaj posebnega menda ne bo povedati, saj si zelo blizu izvira...
- Tako, tudi ti mi hočeš reči, da je dvanajst let malo.
- Da, malo je, dragi prijatelj, malo.
- Ali pa veš, da se mi zdi, kot bi živel že pol stoletja?
- Samo zdi se ti.
- Pa naj bo. Toda jaz sem ti hotel zastaviti neko važno vprašanje: kaj po tvojem pomeni fant dvanajstih let?
- Pomeni pač fant dvanajstih let.
- Duhovito. Zdaj ne vem nič več kakor prej.
- Sicer pa imaš prav, tvoje vprašanje je res pomembno. Preden ti odgovorim, bi tudi jaz rad tebe nekaj vprašal.
- Saj sem vedel! Naj bo, poslušajmo tvoje vprašanje.
- Si že koga vprašal o tej zadevi?
- In koga naj vprašam?
- Ne vem, tvoje starše, na primer.
- In misliš, da je to lahko?
- Zakaj ne poskusiš?
- Ker bi bilo brezuspešno.
- To praviš ti.
- Čisto gotovo. Ali veš, da vsakokrat, ko se vmešam v njihov pogovor, mi zamašijo usta?
- Zamašijo usta, kako?
- Odvisno. Če me zavrne oče, je kratek: „Bodi že tiho, kaj pa ti razumeš?“ In še posmehne se povrh. Če pa ima besedo mami, me po boža in pravi: „Dragec, si že napisal naloge?“ Razumeš, meni, ki imam že dvanajst let, dopoljenih!
- Da, stvar je resna. Vendar, ponavljam, moral bi poskusiti.
- Bom poskusil, bom, če je tebi všeč. Staršem bom rekel: „Po vašem mnenju, koliko velja fant dvanajstih let, kakor sem jaz?“
- In jaz že predvidevam odgovor: „Fant, kakor si ti, velja zaklad. Zaklad, za katerega bi tvoji starši bili pripravljeni dati življenje. Zaklad, ki je po božjih načrtih določen, da postane vedno bolj dragocen.
- Ohooo!
- Zpomni si! Predvsem, kadar bi dogodki ali osebe skušali uničiti ta zaklad: tedaj se spomni, moj mali prijatelj.
- Da, Jezus, ne bom pozabil.

Dommy

Novo vodstvo salezijanske družbe.

Ljudje te potrebujejo – Jezus te kliče

Takšno bo geslo in vodilo leta duhovnih poklicev, ki ga na praznik Marijinega rojstva začnemo v vsej Cerkvi na Slovenskem. Povabljeni so tudi naši rojaki po svetu, da bi bili v duhu z nami...

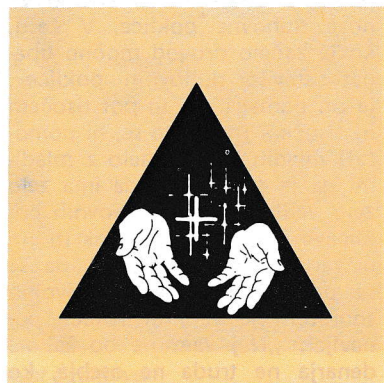
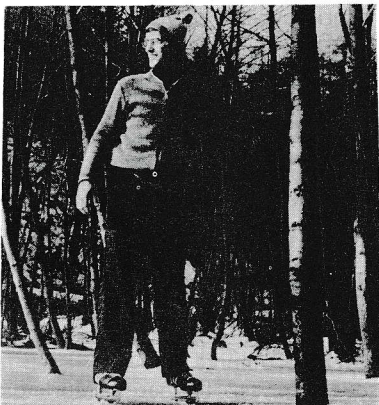
Ali je primerno, da obhajamo posebno leto duhovnih poklicev? Še zlasti zdaj, ko bomo obhajali tudi mednarodno leto mladih?! Ali nam mogoče gre za kakšen triumfalizem? Mogoče le za to, da bi bilo čimveč duhovnikov, redovnikov in misijonarjev?

Še zdaleč nam ne gre za to. V tem letu duhovnih poklicev moramo posebej spoznati:

- da je Kristus s svojo Cerkvijo do konca sveta,
- da Kristus vabi vedno: včeraj, danes in jutri,
- da smo vsi odgovorni za rast vere v svetu, sicer bistveno okrnemo človeka.

Leto duhovnih poklicev nas mora spomniti, da bi bolj pogumno delali za odrešenje vseh:

- v vsej ponižnosti moramo spoznati božjo voljo, božje načrte z nami,
- delati moramo vse njemu v slavo; samo to omogoča popoln razvoj človeka,
- odreševati moramo vse naše brate in sestre,
- omogočati vsem, ki so poklicani v življenje, da bi spoznali in vzljubili svoj poklic in ga v vsej polnosti zaživel,
- nasploh odkrivati in spoznavati vzvišenost našega krščanskega poklica in bogastvo Svetega Duha v duhovnih poklicih.

Namen leta duhovnih poklicev je: osvestiti vsakega posameznika, da bi živel svoj krščanski poklic z veseljem in zavzeto, se v cerkveno življenje vključeval zavestno in pogumno ter v njem odgovorno prevzemal naloge, kakor jih deli Sveti Duh, ki je vir karizem, poklicev in služb.

Obhajanje leta duhovnih poklicev hoče v nas prebuditi tisto ljubezen, ki ima vesoljne razsežnosti: odrešiti hoče vsega človeka (ne le materialne revščine) in vse človeštvo (ne le nas). Leto duhovnih poklicev je preizkusni kamen naše krščanske zavesti in ljubezni.

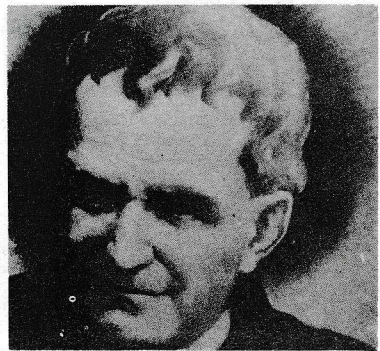
St. Hočevar

Sv. Janez Bosko in poklici

»Storite vse, kar je mogoče...«

„Storite vse, kar je mogoče, rekel bi celo, kar je nemogoče...!“
Čemu? „Za nove duhovne poklice!“ je samo po sebi razumljivo sv. Janezu Bosku.

Ta turinski svetnik – ki ga hočejo eni stlačiti v umobolnico, ker se po travniku podi s fanti, drugi bi ga želeli imeti za škofa, ker ima izredne vodstvene sposobnosti, tretji ga vidijo v diplomatski službi, ker zna prav obratiti besedo – ostaja predvsem duhovnik. To želi od mladih nog. „Mislim, da bom lahko največ dobrega storil za mlade, če bom postal duhovnik,“ odgovarja skušnjavam na levo in desno. In ko

postane duhovnik — sam se imenuje „župnik vseh tistih, ki nimajo župnika ali so se oddaljili od njega“ — dela z vso vnetostjo za nove duhovne poklice. V času, ko je začelo drugod močno upadati število duhovnih poklicev, je on pomagal na to pot tisočim in tisočim (ne bojte se, ni pomota!) mladih. Stalno delo z mladimi ga je prepričalo, da ima zelo zelo veliko mladih duhovnih poklicev. Treba ga je odkriti in ustvariti primerno okolje, da se ta poklic lahko razvije. Svojim sobratom je večkrat roteče ponavljal: „Naj vam ne bo žal ne denarja ne truda ne osebja, ko gre za nove duhovne poklice!“

Nekaj njegovih ‚receptov‘ za rast duhovnih poklicev:

- ustvariti je treba ozračje idealov,
- mladim je treba dati veliko na razpolago in se z njimi zaupno pogovarjati,
- skrbeti za moralno zdravje in globoko versko življenje,
- nakazovati mladim velike potrebe v svetu,
- berejo naj življenjepise močnih osebnosti,
- imajo naj stalnega in dobiega spovednika.

Don Bosko v svoji ljubezni do mladih ne bi bil miren, če ne bi vsak mlad človek stopil na tisto pot, kamor ga kliče Bog. Ljubiti mladega človeka pa mu ne pomagati do poklica, to dvoje za don Boska ni združljivo.

Ne bi bilo napačno, če bi sv. Janeza Boska vzeli za posebnega zavetnika leta duhovnih poklicev v Cerkvi na Slovenskem.

St. Hočevar

Don Bosko med duhovniki in kleriki v Oratoriju 1870.

Po stopinjah salezijanske svetosti

Cerkev je pred 50. leti priznala don Boska za svetnika.

Veliki mladinski vzgojitelj pa ni bil samo eden od svetih duhovnikov, ki so v preteklem stoletju razsvetljevali Cerkev v Turinu in Piemontu, ampak tudi učitelj svetosti.

Lahko celo rečemo, da je bil utemeljitelj izredne šole svetosti.

Don Bosko je živel v okolju, ki je izžarevalo svetost: njegova mati Marjeta je bila po don Boskovem prepričanju sveta žena in ga je vzgajala v krščanski popolnosti. V tako pripravljeno zemljo je seme svetosti bujno vzkliklo. Janezkovo srce je bilo pripravljeno za videnje Gospoda, ki mu je odkazal področje dela, da iz ‚mularije‘ napravi svetnike s pomočjo Matere, ki mu bo učiteljica in voditeljica.

Božji duh je don Bosku odkrival svetniške duhovnike, da bi se tudi sam pri njih utrjeval v svetosti: najprej Jožef Cafasso, ki mu je bil 20 let duhovni vodja. Spoznal se je z Jožefom Cottolengom, ustanoviteljem ‚Hiše božje previdnosti‘ za zavržene bolnike. Bil je prijatelj in sodelavec sv. Leonarda Murialda. Tako prežet z božjim duhom je pod vodstvom Marije Brezmadežne in Pomočnice pričel delo za ogroženo mladino.

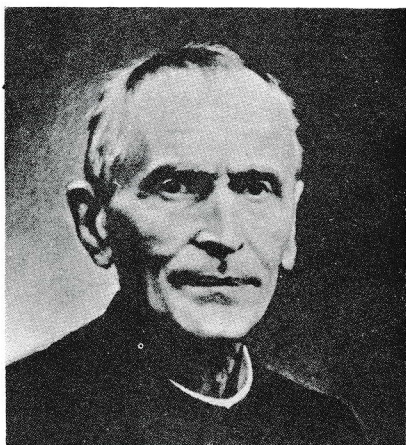
Valdocco je postal prostor in čas za oblikovanje cele vrste svetniških fantov in don Boskovih sodelavcev. Oratorij je postal šola svetosti, ki jo je navdihovala ljubezni-

vost in človečnost sv. Frančiška Saleškega. Don Bosko je spoznaval vedno bolj, da so k svetosti poklicani prav vsi, tudi mladi. Njim je posvetil svoje prve pisateljske napore z življenjepisom Alojzija Comolla, vzornika tedanjega časa, svojega velikega prijatelja. Ta življenjepis je razdal svojim najboljšim fantom. Nekateri med njimi so pod njegovim duhovnim vodstvom dosegli cilj mladostniške svetosti: sv. Dominik Savio je največji in najbolj poznan, tudi zaradi izrednih darov apostolske in kontemplativne gorečnosti. Bili pa so še drugi fantje, ki so tekmovali z Dominikom Saviem: Franček Besucco, Mihec Magone in še drugi.

Med njimi je rasel njegov naslednik Mihael Rua. Don Bosko ga je vodil več kot trideset let. V don Boskovi šoli je zrasel tudi njegov tretji naslednik, svetniški Filip Rinaldi. Prežeti z njegovim duhom so bili salezijanski duhovniki tedanjega časa: Avgust Czartoryski, poljski plemič in prvi poljski salezijanec, potem Andrej Beltrami, Alojzij Versiglia, misijonar in mučenec na Kitajskem in duhovnik Kalist Caravario.

Med njegovimi fanti so bili poznejši svetniki in blaženi: Alojzij Variara, apostol gobavcev in ustanovitelj edine redovne družbe, ki sprejema gobave sestre. Zanj je bil don Boskov pogled odkritje svetosti: „... Opazil sem, kako se je njegov blagi pogled ustavil na meni. Tisti dan je bil najlepši v mojem življenju. Bil sem prepričan, da sem spoznal svetnika. Don Bosko pa je odkril v moji duši nekaj, kar je lahko vedel samo Bog in on.“

Blaženi Alojzij Orione je smatral življenje, ki ga je preživel z don Boskom v Oratoriju za ‚srečno obdobje‘. Ko je dobil dovoljenje, da se bo lahko spovedal pri don Bosku, ki je bil že pri koncu svojih moči, je

Mihael Rua

Filip Rinaldi

Avgust Czartoryski

napolnil tri zvezke — kakor sam pravi — z grehi za spoved! Don Bosko jih je potežkal, jih strgal in mu z nasmehom dejal: „No, zdaj je spoved opravljena. Nikdar več ne misli na to, kar si zapisal!“ Blaženi Orione je pozneje dejal: „Don Bosko me spremlja korak za korakom z izrednimi milostmi v mojem delovanju. . . Vse, kar vidite v meni, je sad treh let, ki sem jih preživel v don Boskovem Oratoriju. Moj poklic se je razvil v tistem vzdušju, ki je bilo napolnjeno s pobožnostjo in božjo ljubeznijo. Don Bosko nas je obdajal s sveto ljubeznijo.“ Zato nas ne preseneča, da je bil Alojzij Orione med tistimi šestimi fanti, ki so januarja 1888 darovali svoje življenje, da bi ga ohranili svetniku.

V don Boskovi šoli se je Marija Mazzarello pripravila za ustanovitev družbe sester za ogroženo žensko mladino in za svetost, ki nosi don Boskov pečat. V tej šoli so se oblikovale za svetost številne salezijanke, njihove gojenke in sotrudnice. Med njimi sestra Terezija Valse Pantelini, hčerka bogatih staršev iz Milana. Bila je požrtvovalna vzgojite-

ljica revnih deklet v zanemarjenem rimskem predmestju. Sestra Magdalena Morano se kot inšpektorica ni sramovala pomagati v kuhinji. Gojenka Laura Vikunja je darovala svoje življenje za spreobrnitev svoje matere. Sotrudnica Doroteja Chopitea, je bila ‚božja beračica‘ za don Boska v Kataloniji. Aleksandrina da Costa, mistična duša, je bila tudi v trpljenju neumorna sotrudnica na Portugalskem. . .

V don Boskovi šoli so dosegli svetost tudi salezijanci laiki, med njimi Simon Srugi, Arabec v Palestini in številni drugi, ki so zaenkrat skriti, kakor je bilo skrito njihovo delo za božje kraljestvo. Tak je bil Artemid Zatti v argentinski Patagoniji, imenovan ‚sorodnik vseh ubogih‘.

Koliko svetniških duš je porodilo misijonarsko delo salezijancev in salezijank ve le Bog. Prvi misijonarji v Patagoniji so vzgojili prelep cvet nekega indijanskega plemena, Zefirina Namuncura, sina njihovega poglavarja. Umrl je v Rimu med študijem za duhovnika, da bi oznanjal evangelij svojim bratom.

Vrsta svetniških mož, žena, fantov in deklet je že dolga. Šola don Boskove svetosti je namreč še vedno živa in plodovita. Naj omenimo še velikega misijonarja Vincencija Cimattija, ki je deloval na Japonskem in je umrl leta 1965. Duh veje kjer hoče in kakor hoče: Cimatti je enkrat samkrat videl don Boska, ko je bil star tri leta. Mama ga je držala v naročju in vzkliknila: „Poglej don Boska!“ „Pogledal sem,“ je pozneje zapisal Cimatti, „in še vedno hranim njegovo podobo živo v spominu, čeprav nisem ničesar razumel.“

Tem likom svetosti lahko pridružimo čez 90 španskih mučencev.

Omeniti moramo še salezijanskega kardinala Avgusta Hlonda, ki je predstavljal papeža na našem evharističnem kongresu (1935) in kongresu Kristusa Kralja (1939).-

Tudi med slovenskimi sobrati in sestrami imamo svetniške duše in mučence. Zaenkrat jih ne bomo imenovali, odkrila jih bo Marija Pomočnica, ko bo prišel njihov čas. . .

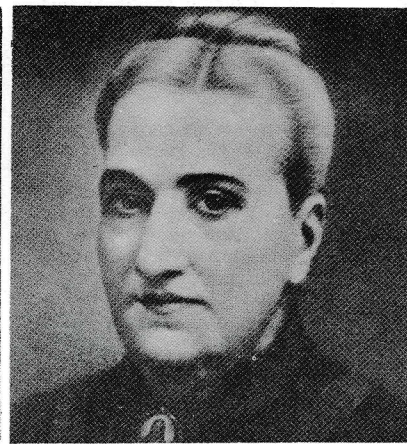
stk

Marija Dominika Mazzarello

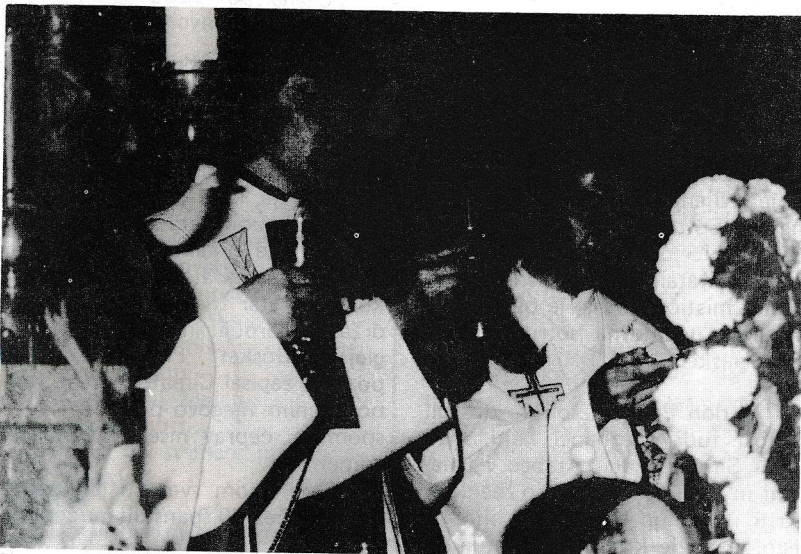
Laura Vikunja

Doroteja Chopitea

Novomašno slavje v Dobropolju

„Novomašnik bod' pozdravljen“, napis, ki ga je opazi vsak, ki je šel mimo župnijske cerkve v Vidmu. To in še vse drugo, visoka mlaja, priprave v Ponikvah in Kmpoljah, številni napisi in ves nepopisni direndaj v Dobropolju, je ves teden pred nedeljo sv. Cirila in Metoda naznanjal nekaj, o čemer se je govorilo že dalj časa.

Novomašnika Rafko Pinosa in Drago Gačnik

V Dobropoljski dolini, ki leži nekaj kilometrov od krajev, kjer se je začela slovenska kultura, smo bili v večernih urah priča sprejema dveh novomašnikov v rojstnih vaseh, pred domačo hišo. Okrog hiše se je zbralo precejšnje število vaščanov in tudi pevski zbor. Prvič so ljudje občutili: „Kar dva novomašnika, kaj takega še ne!“ Lepo so sprejeli Dragota v Ponikvah in Rafka v Kmpoljah. Ubrana pesem in besede pozdrava, solze v očeh prenekaterih in veselje staršev in domačih je govorilo: „Zrasla sta iz naše z znojem in krvjo prepojene zemlje, stopila sta v službo Kristusa, velikega duhovnika ljubezni, toda, kjerkoli bosta ostane ta del nas, zato nikoli ne pozabita domačih, nas vaščanov...“

Drugo jutro, ko je narava, slovesno pritrkovanje in vse, kar so za to pripravili, dvigalo duha Dobropoljcev in vseh, ki so se namenili v ta kraj, sta pristopila salezijanska novomašnika Rafko Pinosa in Drago Gačnik k oltarju svetega Križa. V vrsti pozdravov ju je nagovoril tudi član župnijskega sveta s temi besedami: „Prihajata pred oltar, ki je posvečen sv. Križu. Večjega in lepšega zavetnika si župnija res ne more želiti. Kakor da so naši davni predniki pred skoraj 800 leti vedeli, kako bodo potrebovali pomoč Križanega. Življenje naših prednikov ni bilo lahko, toda kolikor večje so bile težave, toliko več-

ja je bila pomoč Križanega. Naš rod je trpel in zelo krvavel, vidva pa sta sinova teh preskušanih ljudi. Kakor blagoslovljen sad trpeče in preskušane zemlje prihajajo zadnji čas naši sinovi kot Kristusovi maziljenci. Darujeta danes svoji novi maši kot spravni dar, blagoslov Križanega.“

Kakor Kristusova namestnika so ju pozdravili mladi in ju povabili naj prinašata moč njegove ljubezni v da-

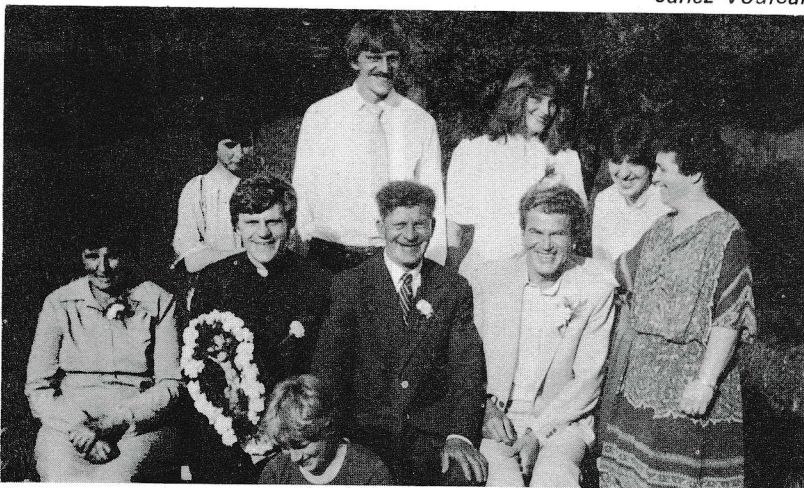

Družina Gačnik

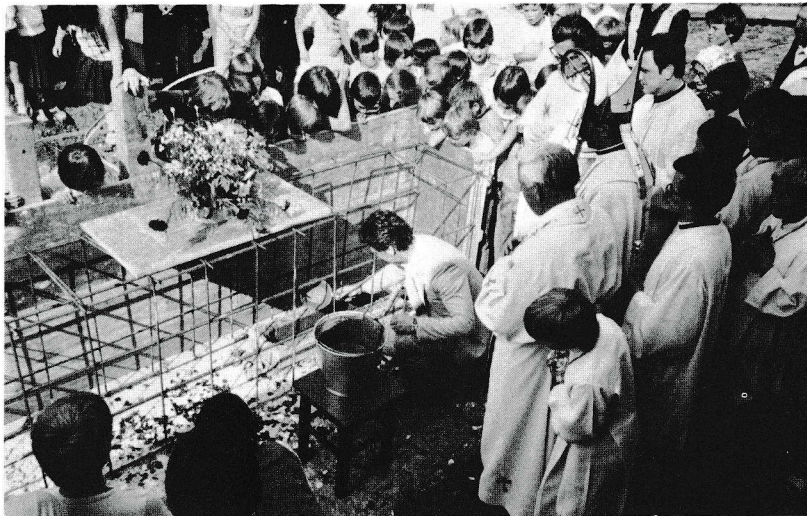
našnji svet. Pozdravil ju je tudi zadnji domači novomašnik, Zvone Štrubelj. Poudaril je veselje, ki ta dan prežema vse verno ljudstvo.

V novomašni pridigi je želimeljski ravnatelj Rudi Borštnik prikazal lik don Boska in njegovo duhovništvo vzporejal s poslanstvom, ki sta ga sprejela novomašnika kot duhovnika v salezijanski družbi. Vsa novomašna daritev se je strnila v misel, ki je visela v čudovito okrašeni in nabit polni cerkvi: „Dvignil bom kelih zveličanja in slavil Gospoda.“ Omembe vredno je bilo tudi petje domačega zbora, ki se je za to priložnost dalj časa pripravljal. Misli, povedane med popoldansko pogostitvijo na domu, so ponovno izzvenele kot zahvala in veselje domačih, vaščanov in sobratov, da je Bog poslal sejalcja božjega kraljestva. Tudi oba novomašnika sta se zahvalila domačim in sobratom, ki so jima omogočili, da sta mogla stopiti na pot duhovništva.

Janez Vodičar

Družina Pinosa

Spomenik sv. Cirilu in Metodu

Blagoslovitev temeljnega kamna cerkve v Radencih

Spomenik sv. Cirilu in Metodu

že stoji v obeh glavnih slovenskih mestih, v Ljubljani in Mariboru.

Zdaj pa ga bo dobilo tudi slovensko Pomurje,

ki je pred 1100 leti najbrž spadalo pod Metodovo nadškofijo.

V nedeljo 1. julija je bilo vse skrbno pripravljeno za blagoslovitev temeljnega kamna nove cerkve. Prišel je mariborski škof

dr. Franc Kramberger, okrog njega se je zbralo lepo število duhovnikov in vernikov od blizu in daleč. Napis na lopi nad oltarjem je naglasil vsebino praznika: Kristus, vogelni kamen.

Pevski zbor je slavju in sončnemu dnevu dal ubranost glasov.

Vse je prispevalo k doživetju Jezusove daritve in blagoslovitve temeljnega kamna.

Vanj je škof vložil temeljno listino in košček kamna z groba sv. Cirila.

Listina navaja sodobne vodilne ljudi v cerkvenem in političnem življenju naše domovine. Opisuje zgodovino nastanka nove župnije in prizadevanja za novo cerkev. Prvi se je za cerkev v čast slovanskima apostoloma potegoval škof Maksimilijan Držečnik, potem škof Vekoslav Grmič in zdaj škof Kramberger. Breme vseh potov in skrbi pa je nosil po smrti prvega radenskega župnika Ignacija Lebarja, sedanjí župnik Franc Levstek. Zdaj temelj stoji, skrbi pa ostajajo, dokler ne bo v cerkvi zadonel Te Deum. Pri tem mu bodo pomagali župljani, sobratje duhovniki in drugi dobrotniki.

Župnija potrebuje svoj božji hram. Doslej so se in se bodo še shajali, dokler ne bo zgrajena nova cerkev, v kapeli, ki jo vodstvo zdravilišča Radenci brezplačno daje v uporabo.

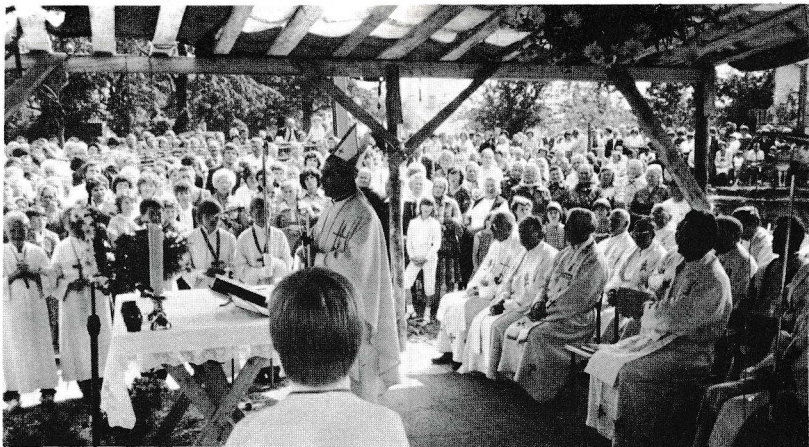
Občina Gornja Radgona je izstavila lokacijsko in gradbeno dovoljenje 28. maja letos. Takoj se je tudi pričela gradnja. Načrte za novo cerkev je izdelal dipl. inž. arh. Blaž Slapšak iz Ljubljane, dela pa izvaja mariborsko gradbeno podjetje Konstruktor, TOZD Pomurje iz Murske Sobotne.

Škof Kramberger je v svojem nagovoru med mašo utemeljil pomen no-

ve cerkve med drugim z besedami: „Vsi smo na njivi — kulture, jezika in vere — ki sta jo nekoč orala sv. brata Ciri in Metod.“

stk

Podprimo gradnjo s svojimi darovi!
Naslov:
Župnijski urad Radenci,
Gubčeva cesta 33,
69252 Radenci

Prizor z blagoslovitve temeljnega kamna nove cerkve sv. Cirila in Metoda v Radencih

Zlati mašni jubilej Alojzija Luskarja

Prihodnje leto bo Alojz Luskar, utemeljitelj slovenskih salezijancev med koroškimi Slovenci, na god svojega zavetnika sv. Alojzija, obhajal 80—letnico rojstva.

8. julija letos pa je slavil zlati jubilej mašniškega posvečenja. Bila je nedelja: želel je biti kot župnik med svojimi župljani.

Mi smo mu prišli voščiti že sredi tedna pred jubilejem. Okrog njega smo se strnili pri oltarni mizi v kapeli slovenskega dijaškega doma Mohorjeve družbe v Celovcu: vsi naši koroški sobratje, ki delujejo po raznih župnijah, vzgojitelji doma z ravnateljem Stefanom Žerdinom, v imenu naše inšpektorije pa inšpektorialni vikar Stan-ko Hočevar s tajnikom Stanisom Kahnetom in predstavnik dunajske inšpektorije, ravnatelj in župnik pri Sv. Jožefu, Josef Lehrbaum. Evharistično slavje je poživljalo petje vseh navzočih, obhajilno zahvalo pa je ob spremljavi kitare zapel Jože Andolšek, katehet na slovenski gimnaziji.

Pri slovesnem kosilu smo še posebno živo začutili ozračje bratske povezanosti: slavjenec se je mladostno razživel. Pripovedoval je o dogajanjih po vojni: o prizadevanjih salezijancev za mladino v begunskih taboriščih, o delu za koroško slovensko mladino v Mohorjevih prostorih v zapuščenem hotelu Heimlinger, dokler niso salezijanci iz Slovenije prevzeli vzgojo te mladine v bivšem celovškem semenišču. Jeseni bo selitev v novi Mohorjev vzgojni dom, imenovan po sv. Modestu, škofu na Krnskem gradu na začetku pokristjanjevanja karantanskih Slovencev.

Alojzu Luskarju je uspelo, da je tedanji celovški škof dr. Josef Köstner sprejel v svojo škofijo slovenske salezijance, edine slovenske redovnike begunce: tedanji dunajski salezijanski inšpektor Georg Nitsch je predstavil Luskarja in njegovo zadevo škofu, ki je bil salezijanski sodruknik...

Zlatomašnik Alojz Luskar

Božja previdnost je varovala slovensko salezijansko delo za mladino na različne nepredvidljive in nepričakovane načine. Alojz Luskar je s svojim nepremagljivim optimizmom vedno našel pot iz zagate. V taborišču so bili ljudje lačni: ne po čisto legalni poti je iz angleškega skladišča dobil tovarnjak moke.

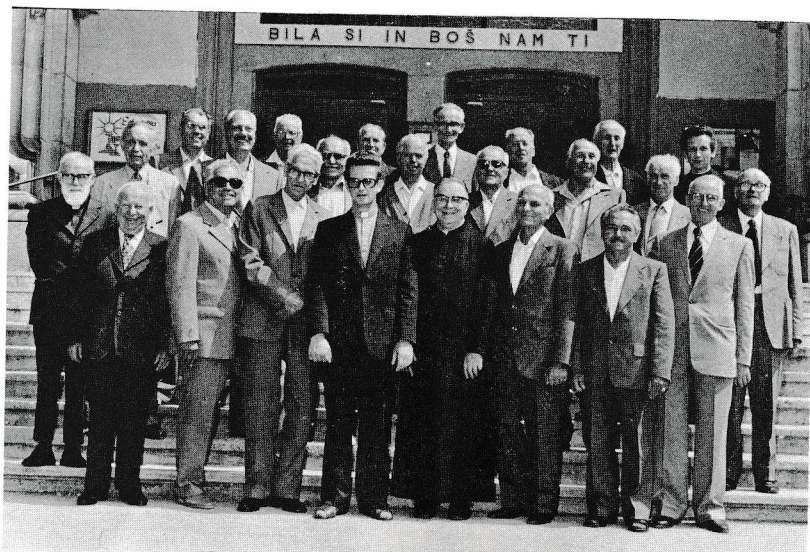
Pred nami je razgrinjal dogodke, ki so se vedno vrteli okrog slovenske mladine na Koroškem, mirno, veselo, brez vsake zle besede do kogarkoli. V tem času je postal strokovnjak za zgodovino Slovencev od Karantanije do današnje Koroške.

Župnik pri Sv. Jožefu nas je povabil na ogled njegovega oratorija — mladinskega doma in cerkve, potem pa še nove cerkve, ki nam jo je razkazal župnik Albert Miggiš. 6. maja letos je bila posvečena sv. Janezu Bosku. Na pročelju ima velik bronast relief, ki predstavlja don Boska med fanti. Na njem je znameniti don Boskov rek: „Bodi vesel, delaj dobro in pusti vrabce čivkati“ (Fröhlich sein, Gutes tun und die Spatzen pfeifen lassen).

Po tem načelu se je tudi naš slavljenec ravnal vse svoje življenje. *stk*

Dragi Marijini častilci!

Ob 80 in 60-letnem jubileju svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku vas prosimo, da nam na naslov: Salezijanci Rakovniška 6, 61000 Ljubljana, sporočite milostna uslišanja in doživetja, ki so vezana na Marijino svetišče na Rakovniku. Vsa ta doživetja bomo zbrali v posebno spominsko knjigo.

Udeleženci drugega srečanja bivših gojencev na Rakovniku

Drugo srečanje nekdanjih gojencev

Število udeležencev letošnjega srečanja se je podvojilo. Povečini so to bivši gojenci rakovniških strokovnih šol pred 50 ali več leti.

Tokrat so srečanje poživili Dalmatinci, ki so nekoč iz Splita in okolice prihajali v naše strokovne šole

Osrednja osebnost je bil seveda Andrej Majcen, takrat voditelj in organizator šole. Med somaševanjem je imel homilijo s spomini na nekdanje čase. Med slovenskimi so izstopale hrvaške pesmi navdušenih Dalmatincev. Ganljivo je, ko se po 50. letih srečaš s svojim kolegom in Rakovnikom, kjer smo preživeli skupaj štiri leta. Nič manj ganljivo je tudi to, da na naši nekdanji stavbi, v kateri je bil nekoč internat in naše šole, stoji zdaj napis 'Angora'; kjer so nekoč švigale žoge in odmevali glasovi glasbil, visijo zdaj plenice in se sliši otroški živžav. Tako je izzvenel govor med kosilom. In vendar ima Rakovnik, je nadaljeval govornik, častno mesto in je nam v poncu. Tempelj Marije Pomočnice je še vedno isti in še lepši. Mnogo dobrega se je naredilo v tej šoli, kar pričča to srečanje po 50. letih.

Še veliko naših kolegov je raztresenih po Sloveniji in drugod, ki živijo pošteno krščansko življenje. Veliko je že pokojnih. Nekaj se jih ni moglo udeležiti srečanja zaradi bolezni, tako npr. naš vsem poznani arh. Franc Kobale, ki nam je poslal na traku lep govor, ki smo ga poslušali med kosilom.

Vse navzoče je pozdravil inšpektor Anton Košir. Govoril je tudi Ivan Matko, ki je prišel s Koroškega. Bil je dve leti naš asistent; izkušnje so mu pozneje veliko koristile pri tečaju za vajence in pomočnike.

Tudi bivši gojenci so z govori in petjem izrazili zvestobo in hvaležnost salezijanski družbi in Rakovniku. V tako sproščenem ozračju smo se poslovnili z željo, da ostanemo še tesneje povezani in spet na svidenje. *Fr. Prevc*

Udeleženci Dalmatinci na drugem srečanju bivših gojencev na Rakovniku

Z inšpektorjem na »jugu«

Vizitacija ali službeni obisk, ki ga inšpektor opravi vsako leto v vseh postojankah, ko obišče sobrate in se z njimi pogovori, ni in ne sme biti samo izpolnitev člena pravil, ampak mora postati resnično bratsko srečanje sobratov s predstojnikom. Ob tem srečanju imajo sobratje priložnost izraziti svoje probleme in težave, svoje dvome in stiske. S ponosom ali pa z bolečino lahko pokažejo sadove svojega dela in prizadevanja — pač z ozirom na uspehe ali neuspehe. Sobratje lahko dobijo ob tej priložnosti kakšno primerno spodbudo, navodilo, moralno in materialno pomoč. Inšpektor pa dobi popolnejšo sliko nad dejanskim stanjem, da lahko načrtuje in usmerja delo za naprej. Zato ni čudno, da so pogosto sad vizitacije tudi razne premestitve, ko postanejo jasnejše potrebe posamezne hiše in zmožnosti ali želje posameznih sobratov. Vsega kajpada ni mogoče urediti in tudi ne ustreči vsem sobratom, saj se še ljubemu Bogu ni posrečilo, da bi bili vsi z vsem zadovoljni, ko je ustvaril svet in njegove zakone.

Gornji samostan Podostrog z relikvijami sv. Vasilija iz 17. stoletja. Na sliki: Ciril Zajec, menih-čuvár, inšpektor Anton Košir in Lojze Snój. V ozadju slika Sv. Trojice.

Vizitacije v inšpektoriji, kakršna je slovenska sv. Cirila in Metoda, ki ne obsega samo ozemlja naše republike, ampak tudi diasporo, so pa priložnost za še širšo razgledanost. Inšpektor, po njem pa vsi sobratje, imajo možnost, da spoznajo življenje in delo ne samo svojih sobratov, ampak tudi način in zmožnosti dela v drugih republikah in škofijah, življenje in pričevanje sester, ki delujejo v tistih krajih, pa tudi možnost za razširitev in poglobitev kulturnega obzorja. Vsaj jaz sem tako doživljal eno od letošnjih vizitacij, ko sem spremljal našega inšpektorja med njegovim obiskom pri sobratih v Črni gori.

Še pod vtisom duhovniškega posvečenja dveh sobratov, ki je bilo na Rakovniku 24. junija, smo se zgodaj naslednje jutro odpravili na pot proti jugu. Bili smo trije. Tudi naš afriški misijonar dr. Alojzij Snój je rad sprejel inšpektorjevo povabilo, da gre z njim in spozna misijonsko delo tudi na naših tleh. Delo, ki ni, kakor smo se kasneje prepričali, prav nič manj trdo od misijonarjenja med njegovimi Zairci.

Po nekako treh urah vožnje ob čudovito bistri vodi našega morja, smo malo pred Zadrom zavili proti Petričanom, kjer so v času, ko smo slovenski dijaki in kleriki študirali v Zadru, nekateri naši duhovniki vsaj občasno

pomagali v dušnem pastirstvu. Zdaj že rajni Anton Törnar je s tamkajšnjimi verniki zgradil zvonik ob vaški cerkvi, za kar so se mu hvaležni Petričanci oddolžili s spominsko ploščo, ki jo »Bogu na slavo, sebi na diku podigoše«.

Malo dalj časa smo se zadržali v Zadru, kjer smo vsi trije pred dobrim četrstoletnjem trgali srednješolske »hlače«, pravzaprav talarje. Ob obujanju spominov na dijaška leta, dogodke in profesorje, smo si ogledali zgodovinski del Zadra, ki je zdaj lepo moderno mesto, dokaj snažno in urejeno, medtem ko je bilo v času našega bivanja še polno razvalin, posledica bombardiranja med zadnjo vojno. Tam, kjer so se nekdaj martinčki in kuščarji veselo podili po kamenju, so zdaj lepe trgovine in restavracije. Sestre v semenišču so nam, kljub temu, da se jim je mudilo na neki tečaj, prijazno razkazale novo kapelo v priltičju in novi del stavbe, drugo pa je še vedno kakor je bilo.

Še marsikje smo se ustavili ob poti in občudovali lepoto narave in mesta, delo človeških rok. Mudilo se nam je k sobratom v Črno goro. Ko smo se bližali modernemu Titogradu, so lepe črnogorske gore žarele v zahajajočem soncu, dolina s svojimi petimi rekami pa je dajala vtis spokojnosti in miru.

Prišli smo z rahlo zamudo z ozirom na predvideni program, toda zato je bilo veselo sobratov, ki so nas pričakovali še toliko bolj prisrčno. Ob njih in ob dobri večerji, ki so nam jo pripravile požrtvovalne sestre, nas je kar minila utrujenost, tako da smo se pogovarjali pozno v večer, ki je bil po dnevni vročini kar prijetno svež. Zjutraj po maši smo si pa ogledali novo cerkev, ki pa prav gotovo ne bo nikoli dobila kake lepote nagrade...

Črna gora s svojo ponosno zgodovino ima brez dvoma veliko zanimivosti, vrednih ogleda. Čas nam je dovolil ogled le dveh najpomembnejših: Lovčena in Cetinja. Na Lovčeni pelje dobra, čeprav malo ozka, asfaltirana cesta. Le zadnji del je treba prepeščiti: po 461 stopnicah, ki so speljane deloma na prostem, deloma skozi predor, skozi katerega smo se pritipali, ker ni bil osvetljen. Na vrhu je veličasten mavzolej vladike Petra II. Petroviča Njegoša. Zares lepo Meštrovjevo delo, ki pa ima veliko pomanjkljivost, ker ni nikjer nobenega verskega simbola, ko gre vendarle za grobnico moža, ki ni bil samo knez in pesnik, ampak tudi vladika, to je škof in verski voditelj ljudstva. Tudi vodič, ki nam je razlagal, ni mogel prikriti obžalovanja, da so prvotno kapelico podrli. Skromen križ je le na sarkofagu v skoraj povsem neosvetljenem spodnjem delu mavzoleja, v nekakšni kripti. Z razglednika za mavzolejem pa smo imeli pred sabo tako rekoč večji del Črne gore. Malo rodovitne zemlje pa veliko kamenja. Trdo življenje so imeli ponosni Njegoševi borci.

Gotostoljubne sestre v Cetinju so nas potem dobro pogostile, zgovorni pater frančiškan pa nam je v kratkem času nadrobil zanimivosti in zgodovinskih podatkov za celo knjigo. Ogledali smo si le pravoslavni manastir, kjer živi vladika, muzej in kapelico. Pohiteli smo v Bar, kjer je imel inšpektor srečanje z nadškofom Perkolichem, in spet nazaj v Titograd.

Naslednji dan je bilo vse dopolnje posvečeno vizitaciji. Čakal nas je Nikšič z novo cerkvico Sv. Cirila in Metoda. Vsa vitka in svetla in večerni zarji je razkazovala svojo lepoto. Mesto samo je napravilo na nas prijeten, domač vtis, kakor da smo kje na Gorenjskem: prijetna ravnina, obdana s hribi. Sestre je naš misijonar še posebej navdušil z lepimi diapozitivi iz Afrike.

Domov smo se naslednji dan vrnili po krajši poti preko Bosne. Potovanje je bilo, vsaj zame, zelo koristno in poučno. Od blizu smo videli trdo delo naših sobratov, ki je čisto misijonsko in brez dvoma težje kakor marsikje v daljnjih »pravih« misijonih. Duhovniki se morajo, kakor nam je slikovito predstavil sobrat Nosh, truditi dobesedno za vsakega vernika posebej. Za verouk si morajo pridobiti otroka, potem pa še njegove starše. Verske tradicije še ni nobene. Ljudje so do duhovnikov dostikrat nezaupni, kar pa ne velja za sestre — kar smo videli na več krajih: v Cetinju, Petrovcu, Baru, Nikšiču. Te uživajo zares velik ugled prav zaradi svojega nesebičnega dela v bolnicah in med ostarelimi. Šele ko človek od blizu spozna napore in žrtve sobratov, ki delujejo v diaspori, se nauči ceniti njihovo delo in občudovati njihovo apostolsko pripravljenost.

J. Poprijan

Vzgoja za čistost

Letos obhajamo 50-letnico don Boskove razglasitve za svetnika. Pred 50 leti je tedanji vrhovni predstojnik napisal okrožnico z naslovom 'Svetost je čistost'. Prevodi v tuje jezike pa so dali okrožnici naslov 'Svetost in čistost', češ da enačenje svetosti s čistostjo ni v skladu z dognanji ascetike in mistike. Krščanska svetost je namreč v ljubezni do Boga in do bližnjega, medtem ko je čistost le ena od 'podčednosti' te kreposti. Toda Peter Ricaldone, ki je okrožnico napisal, je pojasnil, da je zavestno izbral ta naslov in dejal, da je za vzgojitelja — salezijanca ljubezen res temelj in izhodišče svetosti, uresničuje pa se s čistostjo.

Salezijansko poslanstvo čistosti je na poseben način potrdil sedanjí papež Janez Pavel II., ki je ob priliki proglasitve za blažena škofa Versiglia in duhovnika Caravaria dejal: „Beatifikacija teh dveh članov družbe sv. Janeza Boska opozarja vse člane salezijanske družine na posebno in značilno poslanstvo v sedanjem času, to je k obrambi mladine v čistosti. Kakor sta škof Versiglia in duhovnik Caravario umrli zaradi obrambe čistosti, tako naj bi salezijanci znali umirati za obrambo čistosti naše mladine.“

Cerkev živi danes sredi morja spolnosti in nečistosti. Plove po morju kakor ladja, na katero pljuskuje valovi sodobnega razvratnega življenja in jo ogrožajo, da jo bodo potopili. Salezijanci smo s svojim vzgojnim sistemom še posebej poklicani, da odvrčamo mladino od teh zablod.

Nikar ne mislimo, da smo pri tem poslanstvu kake bele vrane in bi hoteli doseči nekaj, kar tako imenovana 'večina' ne more ali noče. Danes se vedno bolj sliši glas, rekli bi krič ali protest, ki zlasti s strani ženskega sveta pravi: „Rešite nas pred nečistostjo. Pomagajte nam, da bi smele ostati čiste!“

Najprej krič: „Dovolite nam, da smemo ostati čiste in nedolžne!“ Petnajstletna švedska učenka Liselotte Frisk Ana Rudberg je napisala knjigo „Vsak človek ima pravico do svobode — in me?“ V njej popisuje svoja doživetja na švedski državni šoli, ki pod vplivom materialističnih načel dosledno izvaja skupno vzgojo fantov in deklet. Naj navedem samo nekaj najbolj milih opisov: „Naša šola je neke vrste tovarna, kjer je prostora za stotine in tisoče človeških modelov, ki jih obdelujejo stroji — vzgojitelji. Postaviti se moramo v vrsto, da dobimo jesti. V vrsto? Kaj še! To je tolpa lačnih, razjarjenih in obupanih mladih ljudi, ki trpijo za depresijami, ki jih povzročajo okolje neznosne spolnosti. Pred lokalom za pitanje se prerivajo, suvajo in pretepajo. Tu stojimo in zmrzujemo, obenem pa si prizadevamo, da bi vzbudile čim manj pozornosti, da bi nas

čim manj brcali in grdo ravnali z nami. . . V obednici ni dosti boljše. Omaka in krompir letijo po zraku. Mize so popackane z omako in pijačo. Drug čez drugega kričijo, se prerivajo, pretepajo in divjajo. Zlasti pa se zaganjajo v nas, kakor da bi bile nekaj krive.“ Potem ena izmed vzgojiteljic in socialna delavka opisuje moralno stanje v tem okolju in pravi: „Kaj je ta šola naredila zlasti iz deklet, se ne da popisati. Človeku se ježijo lasje na glavi. Glavne žrtve so dekleta, ki tega sploh nočejo. Kaj naj v tem morju spolnosti še naredimo?“

Še glas iz Anglije. Danes sta na Angleškem znani dve pisateljici: Agata Christie, ki piše 'rumene' ali detektivske romane. Berejo jih po vsem svetu. Druga pisateljica pa je Barbara Cartland, ki piše 'roza' ali ljubzenske romane. Napisala jih je že 370 in so natisnjeni v milijonski nakladi. Vsebina njenih romanov je vedno ista: kako pride čisto in nedotaknjeno dekle v zakon. Barbara Cartland trdi tole: že 15 let je moderno biti nedotaknjena in nedolžna; večina žena zavrača neurejeno spolnost in si želi spoštovanje, dobroto in zaščito, kar potrjujejo tudi znanstvene raziskave. Ko so ji predlagali, da bi pisala o bolj 'privlačnih' temah, kakor so predzakonski spolni odnosi in ločitve, je rekla: „O tem ne bom nikdar pisala, ker so za to krivi moški; prava ženska kaj takega nikdar ne bo naredila.“

Če pomislimo, da si pisateljica pred vsem svetom upa zagovarjati take ideje, potem bi marsikoga od nas moralo biti sram, ker smo tako boječi in se hočemo prilagoditi nekemu svetu, ki ga lahko imenujemo pokvarjenega. In vendar smo poklicani v obrambo evan-geljske vrednote čistosti.

Pomembna listina proti razvratu je pastirsko pismo zagrebškega nadškofa Kuharića z naslovom „Odrešenje telesa“. Zanimivo je, da so to pastirsko pismo odkrili in uporabili za obnovo verskega življenja v tujini, pri nas pa je šlo mimo, kakor da ga ne bi bilo.

Najstrašnejše pa je poročilo D. Schoederja v reviji 'Jasno in resnično', kjer v članku 'Več kakor 50 let nove morale. Kam nas je pripeljala?' Opisuje posledice Freudove teorije o spolnosti, permissivno moralo, situacijsko etiko, kar zagovarjajo celo nekateri katoliški moralisti, opravičevanje grehov, zaradi katerih sta bili uničeni Sodoma in Gomora, uživanje alkohola in mamil, ki je poraslo za 3000% ter končno pojav novih bolezni, zlasti AIDS, kar pomeni, da postane telo neobčutljivo za kakršnakoli zdravila, zlasti antibiotike. Pisec pravi, da je grožnja atomske vojne silno velika, toda grožnja uničenja človeštva zaradi nemoralnosti se zdi dosti hujša, ker tega sovražnika nosimo v sebi in ga negujemo, kakor da bi bil naš prijatelj.

To leto bomo pri nas obhajali leto duhovnih poklicev. Osrednji problem ni usposobljenost za duhovniško ali redovniško življenje, temveč prostovoljno izbrani evangeljski sveti pokorščine, uboštva in zlasti čistosti, ki jo je Jezus še posebej poudaril z besedo in s svojim zgledom.

Če bomo hoteli pošteno govoriti o duhovnih poklicih, bomo morali govoriti tudi o čistosti in za življenje po njej tudi vzgajati. K temu smo še posebej poklicani vsi don Boskovi prijatelji.

Valter Dermota

Marijino ljudstvo

Salezijanci so se razkropili po širnem svetu. S seboj so ponesli biser, ki jim ga je dal njihov ustanovitelj. Prižigali so nova žarišča Marijine slave, vžigali ljubezen do nebeške Matere in črpali novih spodbud v baziliki Marije Pomočnice v Turinu, materi vseh salezijanskih cerkva.

Še predno so leta 1901 prišli salezijanci na Rakovnik, je Luka Jeran v Zgodnji Danici objavil prve milosti na priprošnje Marije Pomočnice. Leta 1878 je poročilo zaključil s povabilom, da se naj kristjani radi priporočajo Mariji pod tem imenom, zlasti v vprašanih večnosti. Po obisku pri don Bosku, leta 1881, je imel v Ljubljani konferenco o tej poti in zaključil: To delo vodi Marija. Janez Smrekar, ki je pripravil vse potrebno, da so salezijanci lahko prišli na Kranjsko, je v rakovniškem gradu pripravil kapelo in jo posvetil Mariji Brezmadežni. Takoj naslednje leto pa je salezijanskim sotrudnikom pojasnil: „Vsa salezijanska družba je pod Marijinim varstvom, ki v daljnjih deželah dela čudovite stvari v prid človeštva.“ 8. decembra 1902 je bila ustanovljena družba za postavitvev svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. Prvi sad prizadevanja peščice Marijinih častilcev je bila blagoslovitev Marijinega kipa, 26. aprila 1903. Kar preko petnajst tisoč ljudi se je zbralo, ko je

»...in Marija naj bo vedno z vami!«

Sv. Janeza Boska in njegovega dela v Cerkvi si ne moremo predstavljati brez Marije.

Njeno vodstvo in varstvo sta spremljala vse njegovo življenje.

Z njeno pomočjo je začel svoje delo

in v njenem imenu je opravil največje stvari.

Don Boskova vera v Marijo Pomočnico je bila neomajna

in svojim sinovom zagotavlja:

„Če boste imeli vero v Marijo Pomočnico, boste videli, kaj so čudeži.“

V zahvalo za vse prejete dobrote ji je postavil čudovito baziliko v Turinu

— tudi tu je Marija imela glavno besedo,

njegovo hvaležnost pa izkazujejo tudi trije živi spomeniki:

Družba Hčera Marije Pomočnice,

ustanова za zakasnele poklice ali „Marijini sinovi“

in bratovščina za češčenje Marije Pomočnice.

Končno je na njeno priprošnje nastala salezijanska družba,

saj salezijanci pravimo:

„Skupaj z don Boskom smo prepričani,

da je ona ustanoviteljica in vodnica naše družbe.“

velik Marijin častilec kanonik Tomaž Kajdiž vodil prvo procesijo s kipom nebeške Matere. Od takrat naprej, vsako leto, Marija v procesiji blagoslavlja svoje častilce. Ta dan je bil dan Marijinega zmogoslavlja. Isti prizor, morda še z večjim številom romarjev, se je ponovil ob priložnosti blagoslovitve temeljnega kamna, 2. junija 1904. Ljubljanski škof dr. Anton B. Jeglič je v prisotnosti vrhovnega predstojnika salezijanske družbe, sedaj blaženega Mihaela Rue, blagoslovil začetek gradnje. Po številnih težavah in načrtih, ki jih je bilo potrebno spreminjati zaradi težkega terena, so začeli zidati rakovniško svetišče. Marija sama je poskrbela za številne dobrotnike, ki so bili pripravljeni podpreti zidanje svetišča. Salezijanci so zamisel širili s Salezijanskimi poročili, z devetdnevniciami, z mesečnimi shodi za sotrudnike in vsakoletnim praznikom Marije Pomočnice. 17. junija 1904 jim je Rua pisal: „Janez Bosko, ki je tako želel, da bi se razširila pobožnost do Marije Pomočnice, bo gotovo pri Bogu izprosil številne milosti vsem tistim, ki vas bodo podpirali pri vašem delu.“ Skoraj v vsaki številki Vestnika je mogoče najti zahvale za uslišanja na Marijino priprošnje. Vzporedno s svetiščem in gotovo hitreje, ker je niso ovirali človeški načrti, si je Marija naredila dom v srcih Slovencev. Redna pot za dosego njenih milosti so postale de-

vetdnevnice. Že leta 1908 so gojenci vsak mesec opravljali to pobožnost po namenih sotrudnikov, ki so se pripravljali v njihovo molitev. Leta 1919 je sotrudnica zapisala:

„Čitala sem, da opravljajo po salezijanskih zavodih vsak mesec po tri devetdnevnice k Mariji Pomočnici. Ali bi ne bilo dobro, ko bi v Vestniku in pri sestankih povabili vse sotrudnike, da bi se po možnosti udeleževali teh devetdnevnice za razširjanje božjega kraljestva na zemlji, za rešitev duš, itd.? Saj tvorimo sotrudniki in sotrudnice takorekoč eno samo družino z don Boskovimi sinovi. Skupna molitev bi bila nova sveta vez med nami.“

V mnogih domovih so na častno mesto postavili posnetek Marijine slike, ki se nahaja v glavnem oltarju turinske bazilike. Sotrudniki so se zavzeli, da je bila postavljena tudi na javna mesta, v župnijske cerkve in kapele. Razdeljene so bile neštete podobice in svetinj z njeno podobo.

Vsakoletno zmogoslavlje je bil praznik Marije Pomočnice, 24. maja. Že na predvečer so od vseh strani prihajali romarji, noč prečuli v molitvi in naslednji dan sodelovali pri slovesnih liturgičnih opravilih. Iz mesta so prihajale skupine romarjev, različne organizacije s svojimi znamenji. Svetišče ni bilo nikoli zadosti veliko.

Po prvi svetovni vojni je bilo mogoče misliti na zaključek gradnje. 8. septembra 1924 je bila rakovniška cerkev dograjena. Ljubljanskemu škofu Jegliču sta se v obredu posvetitve pridružila kardinal Janez Cagliero in nadškof Hermenegild Pelegrinetti, apostolski nuncij v Beogradu. Nad sto tisočglava množica je pokazala, da bo novo svetišče slovenski romarski kraj. Kardinal Cagliero je takrat izrekel preroške besede: „Zahvaliti se moramo Bogu in Mariji, naši Pomočnici, za velike slavnosti teh dni. Za Ljubljano so ti dnevi Marijinega slavlja zgodovinski. . . To svetišče bo postalo romarska cerkev. Vi sami se boste čudili nad bodočnostjo te cerkve, ki je pravi čudež Marije Pomočnice . . .“

Od takrat naprej so posebni trenutki življenja rakovniškega svetišča vsi Marijini prazniki, meseca maj in september, zlasti pa še 24. maj. Poleg romarskih shodov, ki so postali najvidnejša oblika pobožnosti do Marije, je bila med obema vojnama zelo delovna Zveza častilcev Marije Pomočnice kristjanov.

V nekoliko zmajšani meri se je sloves svetišča širil po zadnji vojni, vendar pa je v zadnjem času mogoče opaziti, da Rakovnik spet postaja tisto, kar je bil nekoč: kraj, kjer Marija uslišuje prošnje svojih častilcev in s svojo priprošnjo vodi k Sinu.

Od tod moja slava

V vsaki salezijanski hiši ima Marija posebno mesto. Na Radni so se zbirali njeni častilci iz vseh okoliških župnij. Lep kip, ki so ga leta 1914 naročili v Turinu, je po zadnji vojni našel prostor v cerkvi na Logu. Tudi tam vsak mesec obhajajo njen spominski dan, vsako leto pa procesija pokaže, da ljudem Marija veliko pomeni. Veržejško Marijnišče je imelo kapelo Matere dobrega sveta. Zaradi velikega števila ljudi so vse slovesnosti potekale na prostem. Vsakoletna praznika Matere dobrega sveta in Marije Pomočnice sta privabljala ljudi z Murskega polja, Prekmurja in Slovenskih goric. Prihajali so celo iz Maribora. Sedaj je Marijin kip v župnijski cerkvi sv. Mihaela.

Podobno je bilo tudi v Murski Soboti in drugod.

„Salezijanci so prinesli v Slovenijo prepričanje, da jih pošilja Marija Pomočnica za delo med zapuščeno mladino in preprostim ljudstvom in za to, da med njimi širijo tudi pobožnost in zaupanje vanjo.“ Če je bilo v nekaterih obdobjih mogoče opaziti pojenjanje v tem poslanstvu, lahko za naše dni rečemo, da se je pobožnost do Marije Pomočnice spet poživila. Za to imajo velik pomen knjižice, vsakoletni marijanski koledar, Salezijanski vestnik, šmarnice. Za svojo veliko dolžnost so imeli širjenje njenega češčenja. Že pred šestdesetimi leti so lahko ugotavljali: „Če ne bi bili doslej storili drugega kot to, da se je češčenje Marije Pomočnice kristjanov in zaupanje do te mogočne Kraljice tako na široko razširilo, smo lahko zadovoljni.“

B. K.

DON BOSKOVE PROSTOVOLJKE

Za Kristusa v svetu

„V svetu, a ne od sveta, pač pa za svet!“ (Pavel VI.).

„Biti kristjan danes je brez dvoja težje kakor nekoč, a je tudi lepše,“ sem slišal od dekleta dvajsetih let.

Zvedel sem, da je don Boskova prostovoljka (DBP).

Ugovarjala je nekemu, ki trdi, da so se kristjani zaprli v geto, in da za njihovo pričevanje ni več prostora.

Da bi kaj več zvedel o DBP,

sem šel povprašat nekatere junakinje te zanimive duhovne avanture.

Ni jih lahko najti, ker želijo ohraniti tajnost svojega poklica.

Toda njihova luč prej ali slej zasveti iz njihovih oči

in človek začuti nekaj posebnega. To skupino DBP sem našel v Rimu na simpoziju o položaju in vlogi žene v današnji razkristjanjeni družbi.

Sprejele so mojo ponudbo pod pogojem,

da ne objavim njihovih priimkov.

Upošteval sem te pogoje in se čutim počaščenega, da so mi zaupale.

Čeprav nekatere stvari o njih že vem, mi je bolj všeč, če mi jih same povedo.

Ve torej pripadate neki svetni ustanovi. Ta beseda ‚svetna‘ mi sicer ne ugaja, kaj pa ve pravite?

„Sem delavka,“ pravi Francka. „Zame je izraz ‚svetna‘ zelo lep, ker razodeva položaj človeka, ki živi običajno življenje ljudi, čeprav smo me tudi popolnoma posvečene Bogu. Naš poklic ni ‚proti svetu‘, ampak ‚v svetu‘, da ga privedemo po Kristusu k Očetu.“

„V svetu živimo s posebnim namenom,“ pravi Lavra, blagajničarka v restavraciji, „da bi lažje razumele ‚znamenja časa‘, kakor nam je naročil koncil. Ne smemo živeti na drugem planetu. Odločile smo se, da se popolnoma živimo v stvarnosti sveta, kakršen je, da ga napravimo takega, kakor ga hoče Bog. To je naš posebni poklic v Cerkvi.“

Nekoč se je reklo naj ‚bežimo pred svetom‘, danes pa se potapljate vanj. So imeli prav takrat, ali imate prav danes?

„Mislim, da je že čas,“ pravi študentka nuklearne biologije Donata, „da pustimo ob strani slab prizvok besede ‚svet‘. Ta svet je vendar kraj, kjer ljudje uresničujemo prvotni božji načrt in kristjani moramo biti soudeleženi pri tem načrtu. Ne bomo rešili sveta s tem, da ga zapuščamo.“

„Sem otroška zdravnica,“ pravi Francka. „Pravkar ste rekli ‚danes se potapljate vanj‘. V svet smo lahko potopljene na več načinov, npr. kakor obtečeni v potapljaško opremo. Potopljene smo v svet, če hočemo ali ne. Bolj kot potopljene hočemo biti prepojene s stvarnostmi tega sveta, saj se je Kristus v njih celo učlovečil. Tako je bil soudeležen v vsej človeški stvarnosti.“

Tale zadeva o soudeležbi se mi zdi zelo zanimiva. Danes se namreč mnogi bojijo vsakega vmešavanja v določene stvari, ‚da se izognemo sitnostim!‘, pravijo. Kaj pa ve mislite?

„Sem državna uradnica,“ pravi Tina. „Že deset let sem DBP in mislim, da začenjam do dna razumevati svoj

poklic. Kot deklica sem čutila grozo pred redovniškim poklicem, čeprav me je duhovno življenje zelo privlačilo. Ko pa sem odkrila ustanovo DBP, so se rešile vse moje težave. Navdušena sem nad svojim položajem ‚svetnosti‘. Tudi jaz sem namreč prepričana, da se svet rešuje predvsem od znotraj. Že sama moja prisotnost ga posvečuje, če s pomočjo božje milosti živim pristno in polno to svoje posvečenje. Sicer pa, ali se nikdar niste vprašali, kaj je Jezus delal v Nazaretu skoraj 30 let?... Toda ne gre samo za to. Danes potrebujemo ljudi, ki na vprašanje, zakaj tako ali drugače ravnajo, znajo odgovoriti z doslednostjo svoje vere. Okolje, kjer delam, mi daje veliko priložnosti za pričevanje.“

Ve ste torej Bogu posvečene. Toda, kaj je tisto, po čemer se razlikujete od vaših domačih ali od vaših kolegic na delovnem mestu? Saj nimate posebne uniforme niti ne nosite kakega znaka?

„Zakaj bi se morale razlikovati od drugih? Pravi kristjan dokazuje svojo vero v svojem poklicu, ki mu ga je dal Bog.“

„Sem medicinska sestra,“ pravi Cilka. „Vi bi radi vedeli, po čem se razlikujem od drugih? Na zunaj po ničemer; vendar je nekaj, kar si drugi ne znajo razložiti, ko vidijo naše vedenje. To nas navsezadnje ‚razkrinka‘. Pravijo nam: ‚Ti imaš nekaj posebnega na sebi. Ti nisi, kakor vse druge.‘ Kologice na delovnem mestu čutijo točnost pri delu. Preseneča jih naše nezanimanje za lahkotno življenje; predvsem jih naša stalna pripravljenost pomagati vsakomur. Nikoli nas ne vidijo s fantom, čeprav smo rade v družbi, tudi v zelo veseli družbi. Nikoli ne slišijo od nas grdih besed, itd. Skratka, po eni strani nas vidijo sebi enake, po drugi pa opažajo, kako smo od njih različne. Mislim, da se je tudi Jezus v Nazaretu samo na ta način razlikoval od drugih rokodelcev.“

(nadaljevanje prihodnjič)

I. Z.

Glas iz papuanske džungle na Novi Gvineji

Pripoveduje Jože Kramar in drugi

Prihodnje leto oktobra bo poteklo 50 let misijonarskega življenja in dela salezijanca pomočnika Jožeta Kramarja. Ne bomo čakali na to obletnico, da bi spet kaj povedali o njegovem delu za krščansko kulturo papuanskih plemen, ki živijo v džungli in od džungle.

CERKEV IN ŠOLA

Salezijanci so v Papui na Novi Gvineji sredi Tihega oceana že četrto leto, med njimi Jože Kramar. Zaenkrat so samo štirje. Vendar se je pionirsko delo že tako razmahnilo, da zadobiva že trajnejše obrise tako v materialnem kakor v duhovnem pogledu. Škoda, da nisi tu v papuanski džungli, bi lahko marsikakšen verz zapisal o našem prav poetičnem življenju. Zdi se kakor prav lepe in nemogoče sanje, kako naša postojanka na obali Tihega oceana hitro raste. Seveda z velikimi težavami, ki so mogoče samo še v Papui. Tako Jože Kramar in nadaljuje:

Dozdaj smo s pomočjo naših mladih na misijonu in delno s pomočjo prostovoljcev iz Avstralije — iz kluba Rotary, zgradili vse šolske prostore za 300 fantov. Manjka samo še notranja oprema ter stanovanje za 10 misijonarjev. Končali smo že spalnice za enako število fantov. Sedem skupin delavcev prostovoljcev se je javilo za to delo. Vse je bilo lepo končano za prihod vrhovnega predstojnika, ki jih je obiskal oktobra 1982. Ves potrebni gradbeni material dobivamo iz Avstralije, Nove Zelandije in Filipinov: stroški so bili veliki, toda božja previdnost nas ni zapustila. Tudi iz Slovenije so dobre duše, ki kaj žrtvujejo za naš misijon. Bog se poslužuje revnih in skromnih za svoja velika dela.

Zelo zanesljivo je, kako se fantje lepo uvajajo v praktično krščanstvo. Pridno se udeležujejo pri gradnji, obdelovanju zemlje, z živinorejo, pri tem pa se trudijo uravnavati svoje življenje po krščanskih načelih. Veliko jih je vsako jutro pri sveti maši, čeprav še niso krščeni. Vsak večer skupno molimo rožni venec. Z velikim zanimanjem

poslušajo verouk in večerni nagovor po molitvah.

Zadnjič se je približal nekdo z gosto črno brado in nagovoril našega ravnatelja: „Nisem zadovoljen!“ „Kaj pa je narobe?“ ga vpraša ravnatelj. „Tole je narobe,“ in mu pomoli plastično vrečko s pol kile riža. „Ukradel sem jo iz izložbe in to ni prav. Ne bom več kradel!“ in je dal vrečko ravnatelju. Taka dejanja nas utrjujejo v upanju, da naše delo ni zaman in nas spodbujajo k še večji zavzetosti zanje.

Manjka še veliko. Zdaj gradimo hišo za sestre, ki so obljubile, da nam bodo prišle na pomoč prihodnje leto. Nujno bomo morali postaviti tudi poslopje za internat in šolo, kjer naj bi sestre vzgajale dekleški svet. Tako bo poskrbljeno za krščansko oblikovanje tudi druge, najvažnejše polovice bodočih zakonov in družin.

Tudi cerkve še nimamo, ampak le začasno kapelo. Načrte in maketo za cerkev sem že pripravil, a čakamo na namig božje previdnosti, ko bodo prišla potrebna sredstva...

Sicer pa nikdar ne stojimo križem rok. Božja previdnost nam je pomagala do zastojnega mešalca cementa: tu v bližini je propadlo državno podjetje za gradnjo cest, ker so ljudje zahtevali preveliko odškodnino za zemljo in za drevesa na njej. Prejšnji mesec so se zadrževali pri nas štirje prostovoljci iz Avstralije, ki so s pomočjo naših gojenčev napravili 1500 kvadratnih metrov cementnih blokov. Tako se košček za koščkom urejuje naše misijonsko središče.

SKRB ZA ZDRAVJE

Zdravnica iz Švice. Prišla je z mozem in dvema otrokoma. Ima doktorat

iz medicine. Pustili so svojo lepo, gorato Švico in se naselili v gozdovih Oceanije. Tu v Arairimiju je zdravnica prevzela skrb za zdravje domačinov. Smrt kosi med njimi z veliko koso. Zlorablja njihovo nevednost. Ko zbolijo, nočejo v bolnišnico, raje umirajo v svojih luknjah. Strašno zaupanje pa imajo v rezanje telesa. Tako npr. je mož vrgel svojo ženo iz kočice, da se je vsa potokla. Ko sta se spravila, jo je z vso ljubeznivo rezal po hrbtu, da bi jo ozdravil. Seveda jo je zdravnica komaj rešila smrti zaradi ran, ki so postale gnojne.

Najhujši bič je malarija, ki razsaja zlasti ob zalivu Kerema. Vse salezijance, razen ravnatelja, je že prizadela (torej tudi našega Jožeta — a je vse zamolčal). Še bolj kakor malarija pa je nevarna jetika. Največ jih umre za njo. Ko prosijo za pomoč zdravnika, je že prepozno. Pomeni pa, da niso uspeli „odkriti“ krivca za čaranje, ki je po prepričanju ljudi izvir bolezni. Še zlasti je visoka umrljivost otrok, predvsem zaradi nesnage in pomanjkanja prave hrane. Misijonarja sploh ne pokličejo, ko otrok zboli. Pustijo ga umreti. Njegova mati si v znak žalosti obrije lase.

JETNIKI POGANSTVA

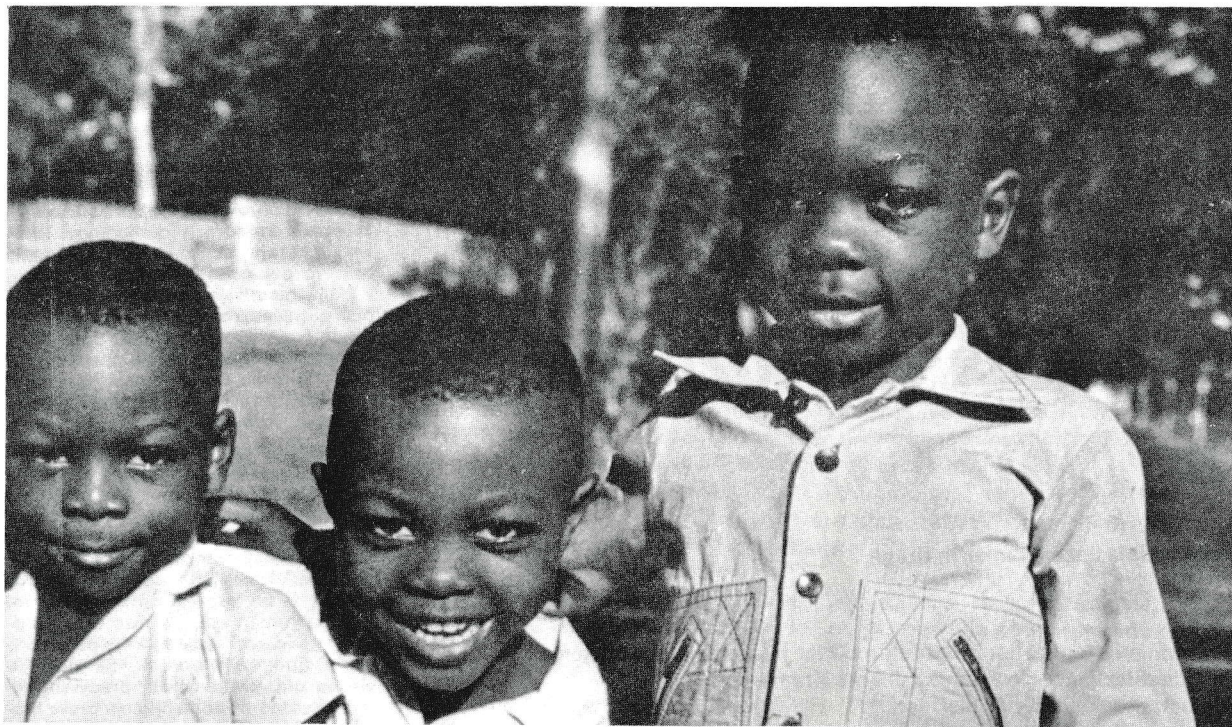
V duhovnem pogledu še vedno doživljamo velike težave z odraslimi. Spoznali smo, da pri gradnji krščanskega življenja ne gre ne hitro ne lahko. Večkrat se zdi, da se jih je le nekaj krščanskega prijelo. Cerkvica je polna ljudi. Duhovnik med mašo vzpodbuja k poštenemu krščanskemu življenju. Po maši se na naše zadovoljstvo vsi veseli razidejo. Toda, kako žalostno presenečenje! Čez kako uro zremo, da naj gremo iskat tri, da jih odpeljemo v bolnišnico. Na poti domov so se nekaj sporekli in pretep je bil tu. Loki so se napeli, puščice so švigale iz obeh strani in trije so obležali. Pozneje pa jih je še šest obsedelo za nekaj mesecev v ječi. Tam so pripravljali načrte, kako se bodo maščevali... Spet drugič so se nekateri, ki so bili zjutraj pri maši, ponoči vrnili in nas pošteno okradli, izpraznili naše shrambe in omare. Da potem ne bi koga osumili kraje, so prišli in prinesli nekaj kosov obleke, češ ali niso morda naše. Pozneje pa smo zvedeli, da prav isti prodajajo oziroma zamenjavajo naše ukradeno blago...

Tako je življenje tu in tako bo tudi ostalo, dokler ne bodo generacije naših gojencev in sestrskih gojenk z bodočimi družinami začele živeti iz krščanske vere, ki jim bo prodrla v miselnost in hotenje. Delo, ki nas čaka, je ogromno.

Prav zato hočemo postaviti osnovno šolo po vseh naseljih. Odprta naj bo za vse otroke, ne glede na versko pripadnost. Naučiti jih moramo bolj zdravega načina življenja. Na željo ljudi pa bomo v vsaki vasi postavili kapelico, da bi njihovo življenje prežela tudi vera.

„Nismo heroji, bratje smo, ki smo prišli pomagat bratom, kakor nam naroča Kristus in Cerkev,“ je dejal ravnatelj misijona Valerija Barbero.

stk

Afrika je kakor morje

Ko je bil Gusti Horvat na oddihu v domovini, mu je urednik Salezijanskega vestnika zastavil nekaj vprašanj, na katera mu je takole odgovoril.

NA GRIČIH BURUNDIJA

V Burundiju živita dve črnski plemeni: Tuci in Hutu, nekaj pa je tudi Pigmejcev. Po veri so bili ali so še „animisti“, verujejo namreč v navzočnost in delovanje dobrih in zlih duhov. Zato so nagnjeni k čaranju in zarotovanju. Vsak hrib, na katerem žive ljudje po skupinah, ima svojega čarodeja in vrača. V boleznih, nesreči ali stiski se ljudje zatekajo k njemu. Dolgo se krščanstvo ni moglo ukoreniniti prav zaradi čarodejstva. Šele od leta 1898 so se misijonarji za stalno ustavili pri tem ljudstvu. To so bili beli očetje. Prišli so iz Tanzanije. Ker je kmalu nato dežela postala nemška kolonija, je bilo življenje misijonarjev bolj zagotovljeno. Misijonarji so s karitativnim, socialnim in kulturnim delom zato pridobili ljudi. V množicah so sprejemali krščanstvo. Toda misijonarji so bili strogi glede pogojev za sprejem krsta. Tri leta je morala trajati priprava in preizkušnja — katehumenat.

Zdaj je glavna naloga Cerkve utrjevanje vere tistih, ki so sprejeli krščanstvo. Ni še utrjene krščanske tradicije. Poganske navade še vedno žive, prav gotovo še delujejo v podzavesti. Tudi kristjani se v težavah še vedno najprej zatekajo k čarovnikom. V duhovnih obnavah, ki jih pripravljamo pred vsakim velikim praznikom, kakor so božič, velika noč ipd., se trudimo utrjevati in ljudeh pravo krščansko življenje. To velja tudi za pripravo na krst in poroko.

To ljudstvo je že po naravi nagnjeno k verovanju. Za najvišjega Boga imajo Ime Imana. Uporabljajo ga tudi v osebnih imenih. Povsod vidijo božje delo, božji prst. Zato bi radi Boga prav častili. Tega jim animistično verovanje ne daje. Sicer pa so dovezetni za vsako novost in tudi nove ideologije ali tudi sekte, ki prihajajo iz Amerike. Kdor jim lepše govori, raje ga poslušajo in mu verjamejo. Kakor se Afrika na splošno še vedno išče v narodnostnem in političnem pogledu, tako se tudi v religioznem.

In vendar ljudje radi sprejemajo Jezusovo oznanilo. Prvi sadovi se že kažejo. V naši župniji smo imeli že prvega novomašnika domačina in je obenem edini v škofiji Ngozi. Za slovesnost sta prišla dva škofa in 40 duhovnikov, na gostiji pa je bilo čez 300 ljudi. Vse smo morali pripraviti mi.

Ljudje živijo v kočah z ograjenim majhnim dvoriščem, ki so razsejane po gričih. Koče so okrogle, spletene in ometane z blatom ter krite s slamo. V njej je samo en prostor. Služi za spanje in zaklonišče pred dežjem. Sicer pa se življenje odvija pred kočo. Danes si gradijo že hiše, zidane z opeko, posušeno na soncu, za malto pa jim služi blato. Žgana opeka je za večino ljudi predraga.

V koči so edino pohištvo stolčki, mizice so redke, spijo pa na rogoznicah, postelj ne poznajo. Posoda je lončena. Od domačih živali gojijo krave, svinje in pse, vendar so redki. Kdor ima kravo, velja za bogatega. Mnogi gojijo kokoši in zajce, vendar predvsem za

prodajo. Sami si veliko ne privoščijo. Glavna njihova hrana je sladki krompir, manioka, koruza, predvsem pa fižol in grah. Iz sorge, prosu podobnega zrnja si delajo opojno pijačo. Pričenjajo gojiti tudi že zelje, paradižnik, sojo, čebulo in solato, kar pa prodira le počasi. Veliko je banan, ki jih večino predelajo za pijačo — pivo ali vino. Ob močvirjih gojijo riž. Zemljo obdelujejo z motiko, pluga ne poznajo, zato tudi ne vprežne živine. Za koso jim služi velik srp — mečeta. Kar raste v zemlji izkopljejo toliko, kolikor potrebujejo, drugo pustijo v zemlji in raste naprej. Zime ni, da bi kaj pomrznilo. Zemlja jim je dober „hladilnik“.

Najino oznanjevanje evangelija se v glavnem izčrpava v prirejanju duhovnih obnov, tečajev in duhovnih vaj. Vendar mora biti misijonar vse, ne samo duhovnik, to je, oznanjevalec. Ljudje pričakujejo od misijonarja vse: delati mora na karitativnem, socialnem in kulturnem področju.

Najtežje za misijonarja pa je to, da je in ostane tujec — belec, ki ni priljubljen v črnem svetu. Nikoli se ne bo popolnoma življal v njihovo miselnost, ki je popolnoma drugačna od evropske.

K vsemu temu pa je zadnji čas prišla vladna odredba, da je opravljanje bogoslužja na prostem, kakor doslej, kjer ni cerkve, prepovedano. Vse se sme dogajati samo v cerkvi. S to uredbo so kristjani, ki nimajo še cerkve močno prizadeti in misijonarjevo oznanjevanje zelo ovirano. K sreči je misijon prav zdaj pridobil novo cerkev po prizadevanju Jožeta Mlinariča. Že tudi pripravljata gradnjo druge cerkve na nasprotnem bregu, ker je tam nekaj cerkvene zemlje. Precej misijonarjev so na jugu že izgnali, mi tu na severu smo zaenkrat še v miru. Bomo videli do kdaj. Bog je z nami! Priporočamo se vam v molitev.

stk

Pragozdovi in veletoki

Misijonar Lojze Snoj, ki je dve leti deloval v Zairu, je pred kratkim prišel domov. Z diapozitivi in z razstavo predmetov, nam je prikazal življenje v tej veliki afriški deželi.

Ko sem odhajal iz domovine, ste mi na razne načine hoteli izraziti svojo dobroto. Mnogi so mi obljubili molitev in blag spomin — od Prištine do Bleda. Nikoli nisem čutil bolj kot sedaj, kaj to pomeni. Daljava se spreminja v duhovno bližino.

Polagoma spoznavam to največjo in z rudnimi bogastvi bogato afriško deželo, ki je sedemkrat večja od Jugoslavije, ima pa približno ravno toliko prebivalcev. Po večini govorijo jezik svahili, ki je razširjen tudi po drugih delih Afrike in je na dvanajstem mestu na lestvici svetovnih jezikov. Drugi manj razširjeni jeziki v tej deželi pa so lingala, kongo in bemba.

Zaire, kakor najbrž Afrika sploh, je dežela nasprotij. Lubumbaši, kjer delam, je mesto z okoli 600 tisoč ljudi. To je mesto po afriško. Na vsakih tisoč ljudi komaj eden živi za človeka vredno življenje. To je vladajoči, upravni in trgovski kader. Množica ljudi pa živi v nekakšni kameni dobi s pridobitvami moderne tehnike: med komaj pokritimi kočicami iz surove opeke slišiš tranzistor, med tisto bedo riže po blatu bogat mercedes...

Toda to je tudi dežela življenja in velikih vrednot. Ena največjih je družina in zlasti otroci. Zato jih je v vsaki družini toliko, kolikor jih Bog da. In kako te pozdravljajo, ne da bi te poznali: jambo baba — dober dan, oče! — Odkod jim ta kultura, ki jo v Evropi danes zaman pričakuješ, večkrat tudi od svojih katehizirancev?

Nedeljska maša v neki primestni župniji je posebno doživetje. Zanj ni primere. Urejena množica sicer skromnih ljudi, mater z otroki, ki jih ne slišiš jokati, fantov in deklet... So delovanje z vstajanjem, prinašanjem svojega skromnega daru ter razgibano petje, prijetno za uho, ob spremljavi tamtama... Skupine organiziranih dečkov in deklic s svojimi simboli in zastavami... To je barvitost afriškega mladega krščanstva.

Maja lani sem se vrnil z dvodnevne misijonskega potovanja. Še z enim sobratom sva peljala na naš misijon Mokambo, ki je 174 kilometrov od Lubumbašija, diesel motor za električni generator. Tam človek vidi, kaj so ustvarili salezijanci s pomočjo sodelavnikov in dobrotnikov iz Evrope. Začeli so delovati leta 1943. Šolo so imeli pod majhnimi lopami, ki so se vrstile okrog misijona. Lani na praznik sv. Jožefa Delavca — župnijskega zavetnika, so blagoslovili ogromno novo šolo za 1500 otrok, stadion, igrišče, sanitarije, prostore za mladinske organizacije, itd. Zraven je ogromna cerkev v obliki letala: v 'krilih' sta stranski dve ladjji; cerkev so morali že dvakrat povečati. V posrečeno zamišljenem zvoniku je rezervar za vodo za bližnje okolico.

Zraven so naše sestre — šest po številu, ki imajo poklicno šolo za dekleta (šivanje, kuhanje, higijena, ipd.) in dispanzer, ki ga dnevno obišče do štiristo pacientov, zlasti mater in otrok. Ob misijonu je tudi mlin, ki že pred jutranjim svitom privabi dolgo vrsto domačinov, ki ves dan ne usahne. V glavnem so žene, okrašene z dojenčkom na hrbtu, ki na glavah nosijo koruzo v mlin in potem moko domov za nepogrešljivi 'bukari', polento, ki je moč Zaira. Da je tu misijonar na razpolago še za razne druge pisarniške, trgovske in sodstvene težave domačinov, vse to še ne zaključni spiska vseh dejavnosti na misijonu.

Na tej misijonski postaji so bili doslej samo štirje sobratje: trije duhovniki in sobrat pomočnik — vsi sedemdesetletniki. Niso zmogli več tega naporenega dela. Nameravali so oditi. Brez salezijancev bi celotno področje misijona, ki je veliko kakor kakšna naša škofija, ostalo brez vsake socialne, zdravstvene, šolske in seveda tudi duhovne oskrbe. V strnjem naselju okoli misijona je zdaj nad 10 tisoč prebivalcev, na celotnem misijonskem območju pa je raztresenih od 100 tisoč ljudi, ki jih nenehoma obiskuje eden od sedemdesetletnikov: nekatere z motorjem ali barko, druge peš. Na vrsto pridejo seveda poredko. Imel sem priložnost iti z njim do nekega umirajočega. Do slednje bambusove kočice v samem osrčju Afrike lahko prinese Kristus odrešenje. In če bi misijonarjev ne bilo? In če jih ni dovolj?...

Vedno bolj spoznavam to ljudstvo pod palmami — bantu—črnce in njihove navade. Podnebje je toplo, ljudje se radi družijo, zato si tudi ku-

hajo pred kočami, si izmenjavajo ljudsko modrost ali pa prepevajo in plešejo ob spremljavi bobnov.

Tudi tokrat je bilo to za uvod. Potlej smo šli v kočjo in se v tesnem in mračnem prostoru stisnili okrog majhne mize. Hujše kakor te ljudi oropati za kakšen grižljaj, bi bilo odkloniti njihovo gostoljubnost. Zanima vas, kaj je bilo na mizi. To, kar domačini jedo iz dneva v dan in se blagrujejo, če imajo: bukari — neslana polenta iz grobega koruznega zdroba. Krožniki, žlice? Kaj bi z njimi, saj se bukari je z rokami iz skupne skleda. Otroci si spretne oblikujejo zalogaje, vsak po meri svojih ust. Hitrejši so, bolje je zanje. Najbrž si mislite, da meni ni šlo nič kaj od rok — in imate prav. Ta večer je bila sicer na mizi tudi velika, le nekoliko prekajena riba, ki sem jo tako občudoval in hvalil, da je zato verjetno hitreje od nje ostalo le še okostje.

Kaj pa pri nas v Lubumbašiju? Salezijanci imamo poleg župnij tudi obrtno šolo s prakso za razne poklice: mizarje, zidarje, mehanike, potem srednjo tehnično šolo — elektro in strojno — in v zavodu, kjer bivam osnovno in srednjo šolo, skupno z nad 2000 učenci in dijaki. Ta šola je od vsega začetka državna. Salezijanec je zaupano vodstvo in vzgoja. Učitelji in profesorji so po večini domačini. V razredih je po 50 učencev. Ti učenci prihajajo v šolo iz oddaljenih vasi po 6 kilometrov — peš. Prihajajo bosí s copatami v rokah.

Predstavite si to mladino v nedeljo pri maši v dvorani: vsi pojejo in živo sodelujejo. In kako poslušajo! Afričani se pri poslušanju ne dolgočasijo, tudi otroci ne. Pri tej maši vodim petje, ki je precej drugačno od našega, toda živahno in melodično.

Salezijansko delo je zelo lepo. Če prav vidim, se mi zdi, da je nekakšno slavno obdobje mimo. Toliko je bilo tega in tako dobro vpeljanega, da je najbrž nemogoče narediti kaj več. Še to držati bo težko. Vendar šele zdaj po petdesetih letih dela, zorijo prvi poklici. Zdaj so tu štirje mladi domači duhovniki in nekaj kandidatov.

Vse vas lepo pozdravljam!

Alojzij Snoj

Nemirni Salvador

Srednja Amerika v pasu med Severno in Južno vsebuje po vrsti šest republik:

Guatemala, Salvador, Honduras, Nikaragvo, Kostariko, Panama in še zadnjo, ki je pred par leti postala neodvisna, Belize.

Vse kratko imenujemo 'bananske' republike.

Vse to ozemlje je vulkansko, podobni so tudi ljudje.

Delo za mir marsikomu povzroči srčno kap.

Družbeno – politično obzorje je zelo nemirno, zlasti zaradi posegov obeh velesil in neprenehne gverile, da se zemlja ne trese komaj nekaj dni v letu.

Salezijanci so navzoči v vseh prvih šestih republikah in delajo za najbolj revne ljudi, posebno še za mladino.

Najbolj težak položaj za njihovo delo je v Salvadorju, Nikaragvi in Hondurasu.

Prav v teh deželah

vodijo krajevno Cerkev salezijanski škofje:

v glavnem mestu San Salvador nadškof Arturo Rivera Damas, naslednik ubitega Romera;

v glavnem mestu Managua v Nikaragvi nadškof Miguel Obando Bravo in v glavnem mestu Tegucigalpa v Hondurasu nadškof Santos Hernandez.

V tej predstavitvi se ustavimo pri salvadorskem nadškofu Arturu Riveri.

Urednik Salezijanskega vestnika ga je osebno poznal, ko je ta študiral bogoslovje na salezijanski univerzi v Turinu.

Kmalu je postal škof.

Njegova stolnica je še vedno v gradnji.

Pri mladini se je naučil igrati namizni tenis, kar ni opustil, kolikor mu čas le dopušča.

V pogovoru je odprt, nasmejan, jasen.

Na vprašanja urednika italijanskega Vestnika je rad odgovarjal.

Kakšni so pastoralni problemi vaše nadškofije?

Nadškofija v San Salvadorju z več kakor milijon prebivalci je največja v deželi. Zaradi nemirnih razmer se ljudje vedno bolj zatekajo v mesto. Za njihovo duhovno oskrbo imam na voljo 230 duhovnikov, škofijskih in redovnih, starih in mladih. V župnijski pastoralni deluje 150 duhovnikov. Zelo dragoceno je delo sester. Vseh je 800, med njimi so tudi iz Evrope, Mehike in Kolumbije, vendar večina so domačinke. Posvečajo se vzgoji in karitativnemu delu, veliko jih je tudi v župnijski pastoralni. Pomagajo tudi številni katehisti, ki vodijo besedno bogoslužje in delijo obhajilo. Papežev obisk in sveto leto odrešenja sta dva dogodka, ki veliko prispevata k pomiritvi in spravi ljudi dobre volje.

Kako je s spravo in mirom pri vas v Salvadorju?

Menimo, da je vzrok napetosti pri nas v krivičnih družbenih razmerah. Zato, da bo prišlo do sprave in miru med ljudmi, je treba odstraniti krivice in sicer z delom za človeški napredek in s premagovanjem sebičnosti bogatih. Ne gre torej samo za konec vojnega stanja, temveč za dosedo pravičnosti. Sad pravičnosti pa je mir.

Kdo v Salvadorju kontrolira informacijski sistem?

Obstaja zakon, ki omejuje svobodo tiska zaradi državne varnosti. Obstaja pa tudi levičarski radio, poleg tega pa še trgovske oddaje, ki dajejo objektivne novice. Tudi katoličani imamo svoj radio in smo dokaj svobodni, zato so naše informacije iskane in cenjene. Vendar je treba upoštevati omejeni zakon.

Kako deluje vaš informativni sistem v nadškofiji?

Skupina katoliških laikov je prevzela skrb za to delo pod vodstvom mojega pomožnega škofa, ki je izvedenec na tem področju. Imamo v ta namen tudi škofijski tednik, ki je zelo cenjen.

V pogovoru z nekaterimi salvadorskimi katoličani sem dobil vtis, da so se vdali v usodo. Kaj menite?

Precej let je že minilo, ne da bi se kaj korenito spremenilo. Tudi politični posegi niso bili učinkoviti. Volitve niso pravi odgovor na težka vprašanja. Priti bi moralo do pogovora s silami, ki so na drugi strani. Zaradi vsega tega so ljudje pesimisti. Kljub temu

delamo in upamo in iščemo poti, da bi se ozračje politično pomirilo, saj sedanje stanje ne more biti večno.

Kljub težavam, opažam, da šole in vzgojni zavodi delujejo. Kakšna je prihodnost vaše mladine?

Menim, da je majhen del mladih med pripadniki skrajnostne politike. Iz tega sklepam, da so mladi dovzetni za pozitivno delo pri preobrazbi družbe. Kateheza in duhovna vzgoja je močna. Prepričan sem, da naša mladina ni izgubljena.

Vaše nasledstvo za umorjenim nadškofom Romerom 24. marca 1980 je bilo težko?

Gotovo, imel je in še vedno ima vpliv na naše ljudstvo. To ljubezen do njega moramo ohranjati, izogibati pa se tudi moramo manipulacij njegovega spomina. To je priporočil tudi papež Janez Pavel II. ob svojem obisku. Njegov nauk mora še naprej osvetljevati pot našemu ljudstvu. Osebnostim nimam nobenih težav, ker sem bil njegov osebni prijatelj. To vedo tudi nasprotniki. Ves kler je enoten okrog Romerovega naslednika.

Ste morda govorili tudi s kakim duhovnikom 'gverilcem'?

Da, s katerim od njih sem govoril.

Kakšni nagibi so jih privedli do njihove odločitve?

Ti duhovniki so prepričani, da je položaj grešnosti in nasilja pri nas tak, da ga ni mogoče spremeniti na miren način. Vendar menim, da so ti duhovniki bolj 'kaplani', kakor 'gverilci' v teh oboroženih skupinah, čeprav soglašajo z njimi glede idealov in političnih stališč.

Kaj razlikuje salvadorski položaj od nikaragovskega?

Nikaragva je zdaj precej dlje, kakor je položaj v Salvadorju. Pri njih je jasen potek 'kubanizacije', kakor pravimo pri nas. V Salvadorju se borijo za isti cilj. Menim, da pri nas ne bo prišlo do tega, ker je pri nas položaj drugačen: moramo govoriti pa tudi poslušati kritike tistih, ki niso zadovoljni z načinom, kakor naša Cerkev meni, da je treba kazati pot in zahtevati bolj pravično in bratsko družbo. V Nikaragvi je težava z dialogom.

Mlajši, pokoncilski duhovniki se zavedajo problemov, v katerih živi njihova dežela?

Seveda, mladi so bolj zreli. Poprej so se bolj brigali za elito, ki je bila močno pod vplivom ideologij, ne pa za potrebe ljudi. To je že minilo. Večina je spoznala, da odločitev za pravičnost in človekove pravice ne zahteva opustitev duhovništva in izgube lastne istovetnosti.

Sotrudniki pred mladimi

V današnji družbi in tudi v Cerкви je položaj mladih zelo težak.

Če smo pravi don Boskovi sotrudniki je to za nas izziv.

Kaj je značilno za mlade danes?

Kakšna vprašanja nam postavljajo?

In mi, kako jim odgovarjamo?

Kaj bomo naredili, da nam bodo mladi bolj zaupali?

Ali imamo nekaj don Boskovega čuta za mero,

uravnoteženost med pametjo in tveganjem?

Izogibati se moramo dveh skrajnosti: da bi se vrgli na delo brez načrta ali da bi načrtovali v zraku.

Don Bosko je ponavljal: „...držno naprej!“ Vedel je tudi, da se je včasih treba zadovoljiti z malim, če ni mogoče doseči vsega (prim. MB 12,207).

Don Boskovi sotrudniki so misijonarji mladih kakor salezijanci in Hčere Marije Pomočnice, z istim duhom, toda s svojim lastnim pristopom kot „salezijanci v svetu“.

Kaj bi danes don Bosko storil za mlade? Kdo so tisti mladi, ki nam jih Bog danes pošilja? Kako naj pomagamo današnjim don Boskovim „ptičkom brez gnezda“? Kaj moramo storiti, da ne bomo izdali svojega salezijanskega poslanstva v svetu?

Razum, vera in ljubeznivost so temeljne vrline, na katerih sloni don Boskov preventivni vzgojni sistem, ki naj vodi našo apostolsko dejavnost.

Vrhovni predstojnik salezijancev, Egidij Vigano, je dejal: „Pastoralna iznajdljivost, pedagoška domiselnost, podjetnost in pogum, sveta premetenost, so pristni izrazi don Boskovega srca.“

Danes, ko mladi potrebujejo dejstev, novih stvari, novih vzorov, se don Boskovi sotrudniki sprašujemo, ali smo zmožni sami biti vzor bolj z deli kakor z besedami?

Naš mladinski apostolat naj bi se razvijal tudi v katezezi, pri širjenju do-

briga tiska, v pomoči pri delu v župniji, v pomoči misijonom, potrebnim, osamljenim in vsakemu, ki nas potrebuje.

Najvažnejše področje sotrudnikovega mladinskega apostolata pa je seveda verska vzgoja v lastni družini.

I. Z.

Svetnik zibelk

Danes mnoge družine z žalostjo in strahom gledajo v prazno zibelko: ni in ni potomca. Bog je tudi za take preizkušnje poskrbel v Cerкви za priprošnjika. To je sveti don Boskov gojenc, sv. Dominik Savio. V italijanskem Salezijanskem vestniku v vsaki številki beremo o njegovih uslišanjih. V letošnji majniški številki piše tudi tole:

„Z vsem zaupanjem sem prosila sv. Dominika Savia in po njegovi priprošnji pri Bogu sem bila uslišana z rojstvom nečakinja, ki smo jo čakali dobrih dvanajst let.

Hvaležna izročam malo Klaro pod svetnikovo varstvo in prosim uredništvo Vestnika (BS), da objavi to milost. Tako žene, dolga leta brez otrok, ne bodo izgubile poguma, ampak z zaupanjem prosile sv. Dominika Savia.“

(Peila Gilberta—BS,5/84)

Praznik Marije »snežne« na Bledu

Menda je 5. avgust pravi rojstni dan Marije Device, božje Matere. Gotovo pa je rojstni dan družbe Hčera Marije Pomočnice. Sestre salezijanke ga proslavljajo z „rojstvom“ novih članic za to Marijino in don Boskovo družbo. To je tudi praznik rasti v salezijanskem poklicu z obnovitvijo zaobljub in praznik zrelosti v tem poklicu z izpovedjo večnih zaobljub.

Po dveh letih priprave v mednarodnem noviciatu v Castelgandolfo pri Rimu, so se tri novinke posvetile Kristusu s prvimi zaobljubami, dve pa z večnimi: s. Elizabeta Petek in s. Marija Kociper, z njo pa njena dvojčica s. Agata kot misijonarka v daljni Braziliji.

Njihove zaobljube je sprejela njihova predstojnica iz beneške in-

špektorije s. Itale med evharističnim slavljem, ki ga je vodil škof Stanislav Lenič, za novinke ob osmih, za večne zaobljube pa ob pol enajstih, v obkрат polni blejski cerkvi.

Posebno lepo je bilo videti deset pripravnic skupaj z njihovimi prijateljicami, ki so se spoznale na raznih duhovnih vajah, ki jih prirejajo večkrat na leto salezijanske sestre na Bledu. Marija Pomočnica blagoslovlja njihovo velikodušno delo za dekleta.

Po zaslugi škofa Leniča je bilo njegovo omizje na vrtu pri sestrah ne samo polno veselja, kakor pri drugih mizah, temveč tudi navdušeno nad vsem, kar znajo sestre pripraviti v pri-srčni akademiji.

stk

Sprejem k zaobljubam v cerкви med mašo

Pripravnice in sestre salezijanke v procesiji iz blejske cerkve

ROGER VANSEVEREN

Pokrajinski svetovalec pri vrhovnem predstojniku

Zaenkrat le kratka vest o njegovi nenadni smrti. Medtem, ko je pridigal duhovne vaje don Boskovim prostovoljcam in jih popeljal v Assisi, je zadet od srčne kapi umrl naš višji predstojnik Roger Vanseveren. Na skrbi je imel vse francosko, nemško, holandsko govoreče, centralno afriško in slovensko ter hrvaško inšpektorijo. Zelo smo ga imeli radi, večkrat je prišel k nam in vselej je zapustil vtis razumevajočega dobrohotnega predstojnika. O njem bomo več povedali v prihodnji številki Vestnika.

Njegovi podatki so: rojen je bil 7. oktobra 1926 v Schniferskapelle v Belgiji. Umrl je 19. julija 1984 v Assisi. Zadušno slavlje je bilo 21. julija v salezijanskem glavnem domu v Rimu. Pogreb je bil v njegovem rojstnem kraju v Belgiji. Vsem članom salezijanske družine ga priporočamo v molitev.

ANTON PERUŠEK

Tih delavec v božjem vinogradu

Iz Čila je misijonar Anton Gril sporočil, da je 1. julija letos v salezijanski poljedelski šoli v Catemu umrl salezijanec Anton Perušek. Kljub močnemu dežju je veliko ljudi spremilo rajnega k večnemu počitku, posebno salezijancev in gojencev iz Catemuja. Evharistično daritev za rajnega je obhajalo okrog 50 duhovnikov. Misijonar Anton Gril pravi: „Jaz bi g. Toneta imenoval: skromna, dehteča vijolica!“

Anton Perušek, sin Bernarda in Elizabete Stražičar je zagledal luč sveta 12. februarja 1911 v Zimaricah pri Sodražici. Z don Boskovimi sinovi je prišel v stik jeseni leta 1926 na Rakovniku. Všeč mu je bilo živeti in delati z njimi, zato je ostal vse življenje zvest božjemu in don Boskovemu klicu. Na Radni je poglobil svojo popolno predanost Bogu

in jo potrdil z zaobljubami leta 1930, dokončno pa leta 1936. Med drugo svetovno vojno je živel na Rakovniku: bil je priznan kuhar. To umetnost in še druge spretnosti je znal obleči z nasmehom, vedno pripravljenostjo, skromnostjo, brez besed, z neko zatopljenostjo v delo, ki je izžarevalo življenje v Bogu.

Po vojni se je najprej zatekel v Verono skupaj z drugimi našimi sobraty pomočniki. Z nekaterimi od njih pa je nadaljeval pot v Čile, kjer so salezijanske ustanove potrebovale njihovih pridnih rok, obenem pa njihovega zvestega pričevanja don Boskovih idealov za mladino v raznih strokah. Njegovi tovariši so bili: Franc Prevc, mizararski mojster, Lojze Plazar, mizar in Mirko Jerala, krojaški mojster.

Sobrat pomočnik Ardiccio Fusi Melzani je njemu za slovo med drugim izpovedal: „Bil je mož molitve. Kolikokrat sem ga zalotil, ko se je pogovarjal s cveticami, občudoval zvezdnato nebo ali božal živalce, kar vse mu je bila pesem njegove duše Stvarniku.“

Ni pomembno delo, temveč božji duh, ki veje iz njega!

stk

JULIJANA BERTONCELJ

Umrla je po dolgi bolezni sestra našega misijonarja Jožeta Kramarja, Julijana Bertoncelej. Zadnje čase je njeno zdravljenje vedno bolj pešalo. Na večno srečanje z Gospodom je bila dobro pripravljena z globokim krščanskim življenjem.

Pogreb je bil v župniji Homec. Od rajne misijonarjeve sestre, ki je bila tesno povezana z njim, so se poslovili salezijanci, med njimi davni prijatelj Kramar-

jevih, misijonar Andrej Majcen. Ganljivo je izrekel svoje slovo od nje tudi v imenu odsotnega brata Jožeta Kramarja, ki misijonari v daljni Papui na Novi Gvineji.

Rajna je bila zvesta don Boskova sotrudnica in velikodušna podpiralka svojega brata misijonarja.

V slovesnem sosahevanju smo milili za pokoj njene duše in njej v zahvalo za velikodušno dobroto, ki jo je izkazovala v življenju.

IZ KNJIGE ROMARJEV:

„Danes je minilo 70 let, kar me je leta 1913 na Polici povozil voz poln moke. V nezavesti sem ležala tri dni. Na prošnjo moje mame k rakovniški Mariji Pomočnici sem čudežno ozdravela. Po treh dneh nezavesti sem se kar strgala mami iz rok in sem stekla po hiši brez vsakega znamenja bolečin. Mama in oče sta se šla na Rakovnik zahvalit Mariji. Tudi jaz jo rada obiskujem in se je spominjam.“

(B. J., 29. 5. 1983)

Salezijanski liki

Jakob Opaka

Starosta slovenskih salezijancev

Na sončni obali južne Španije v Cadizu preživlja večer svojega življenja salezijanec pomočnik, mizararski mojster Jakob Opaka. Rodil se je že v prejšnjem stoletju, leta 1898 na Stari cesti, na Štajerskem. V salezijansko družbo je vstopil že kot izučeni mizar. Bil je zaklad za obrtne šole na Rakovniku in na Selu, v Mostah v Ljubljani.

Gojenci smo ga zelo cenili kot svojega gospodarja in odgovornega za inventar in zaloge. Posebno nas je osvajal njegov pristop, ki je bil čisto drugačen od drugih zunanjih mojstrov. Kako je znal uglediti težke trenutke, kadar je prišlo do uničenja orodja ali lesa. Po zaskrbljenem očitku „vse uničite!“, je že iskal rešilno pot in nas potolažil.

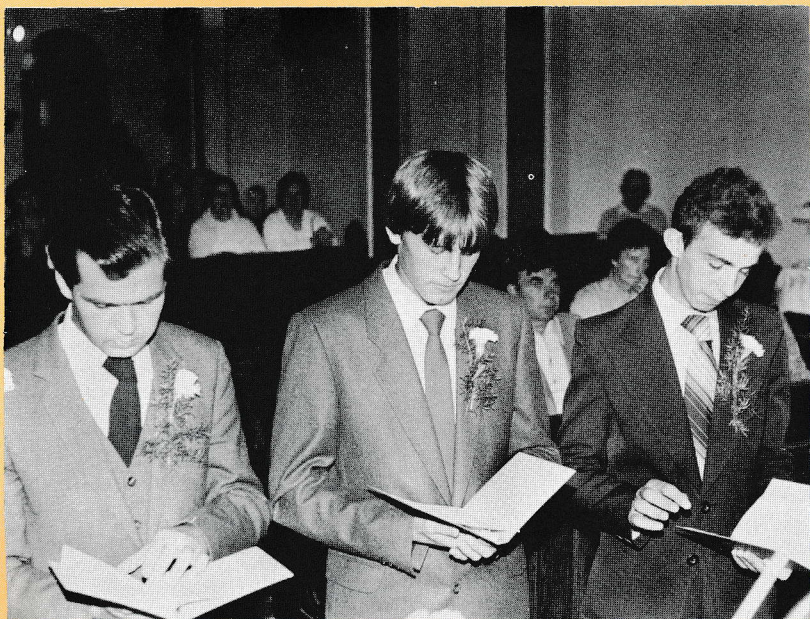
Nepozabni so spomini na njegova pripovedovanja o svojih doživetjih...

S prijeto salezijansko pobožno držo je znal in še zna osvajati fante tudi v tujini. V Cadizu je že 38 let. Vsi ga kličejo „don Santiago“, tako bivši, kakor sedanjí gojenci. Povabijo ga na „kupico“ dobrega: „Dajte, malo se poveseľimo. Sam nasmeħ in dobrota Vas je, pošteni ste in brez zvijače!“

Ob neki zunanji slovesnosti so mu bivši gojenci podelili diplomu v priznanje in zahvalo za požrtvovalno delo med mladino.

Tudi domači bivši gojenci mu hvaležno kličemo: „Boga Vas živi še mnoga leta!“

Fr. Prevc

hočem Gospod

Življenje v Želimljem je tudi poleti zelo pestro. Res je, da gojenci odidejo domov, mladi sobratje – maturanti pa oblečejo vojaško suknjo. Toda počitnice so tudi obdobje duhovnih vaj. Želumlje je letos kar petkrat lepo sprejelo fante iz cele Slovenije, pa tudi iz drugih krajev naše domovine. Večkrat so se tukaj zbrali tudi sobratje, ki so se duhovno poglobljali. Ob sklepu duhovnih vaj so trije novinci napravili prve redovne zaobljube. Tako je naša skupnost obogatela za tri nove sobrate.

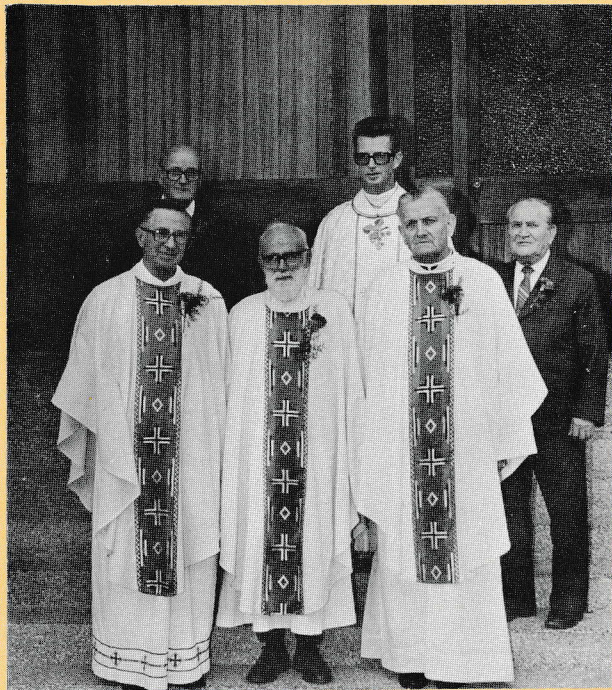
Ze zgodaj zjutraj je bil v hiši pravi direndaj. Potekale so zadnje priprave, zbirali pa so se tudi gostje. V Želumlje so prišli tudi jubilantri. Trije so prav na ta sobotni dan pred 50. leti napravili svoje prve zaobljube. To so: dr. Valter Dermota, ki predava na Teološki fakulteti. Misijonar Pavel Bernik je po končanem noviciatu odšel v Indijo, kjer uspešno deluje vseh 50 let. Tretji je sobrat po-

močnik Franc Prevc, mizar na Rakovniku. Martin Maroša, župnik v Veržeju, in sobrat pomočnik Janko Božič, krojač, sta slavila 50-letnico svojih večnih zaobljub.

V slovesni procesiji smo se iz zavoda napotili proti cerkvi. Slovesnost je vodil inšpektor Anton Košir. Novinci so pri zaobljubah izrekli svoj „da“ Gospodu, drugi sobratje pa so zaobljube obnovili. Celoten program je popestril pevski zbor sobratov, ki so opravljali duhovne vaje. Oglasili so se tudi v obednici. Med kosilom je inšpektor razdelil nekaj belih kuvert z listi pokorščine. Zahvalil se je staršem, novi sobratje pa svojemu magistru in asistentu za ves trud.

Še dolgo popoldne smo se zadržali v prijaznem pogovoru. Prepričan pa sem, da bo ta dan mnogim ostal v lepem spominu.

PP

8. — 9. september

JESENSKI ROMARSKI SHOD

Marija Pomočnica — Rakovnik

Marija je don Bosku v videnju rekla: „TUKAJ MOJ DOM, OD TOD MOJA SLAVA!“ Don Bosko je po Marijinem navdihu zgradil svetišče Marije Pomočnice v Turinu, ki je materna hiša vseh salezijancev.

Na Rakovniku je po istem Marijinem navdihu začelo rasti svetišče Marije Pomočnice, za katero je bil temeljni kamen blagoslovljen 2. junija 1904 (letos torej obhajamo 80 letnico!), svetišče pa je bilo posvečeno 8. septembra 1924 (letos obhajamo 60 letnico!), ki je postala materna hiša vseh salezijancev v Sloveniji, Marijinih častilcev in prijateljev svetega Janeza Boska.

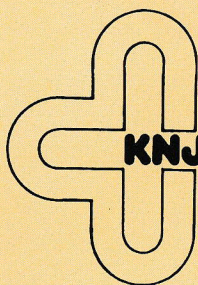
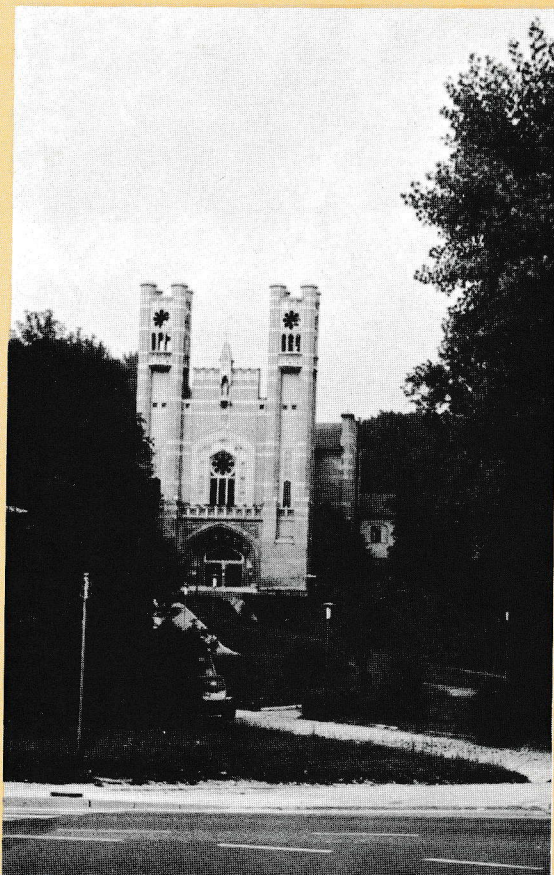
8. septembra:

ob 19.00 romarsko slovesnost vodi g. Pavel BERNIK, ki je misijonar že 50 let. Po slovesnosti ob začetku leta duhovnih poklicev — misijonska molitvena ura!

9. septembra:

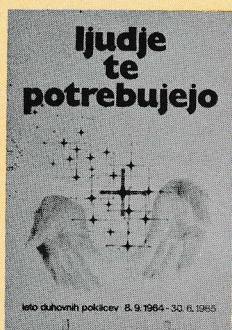
od 6. do 11. ure maše vsako uro;
ob 15.30 osrednjo slovesnost vodi škof LENIČ.
Praznovanje 80 in 60-letnice jubileja svetišča.

Marijini častilci, vsi, ki ste to svetišče gradili, vsi, ki ga zdaj vzdržujete in ga imate radi, pridite in se zahvalimo Bogu in Mariji! Vabljeni tudi v narodnih nošah!

KNJIZICE

Informativna knjižica LJUDJE TE POTREBUJEJO posreduje namen, pobude in mnenja slovenskih kristjanov o letu duhovnih poklicev. Besedi škofov in odgovornih za pripravo tega leta so se pridružili tudi mladi, starši in drugi. Dobrodošli bodo tudi naslovi ustanov za vzgojo duhovnih poklicev in vodstev posameznih redovnih skupnosti. Vsaki verni družini bo koristen pripomoček za osveščanje, poglobitev in osvetlitev vprašanj, ki so za krščansko občestvo življenjskega pomena. Knjižica obsega 52 dvobarvnih strani in stane 50 din. Dobite jo v vseh župniščih, pri prodajalcih verskega tiska in na naslovu: KNJIZICE, Rakovniška 6. 61000 Ljubljana.

Pred kratkim je izšel mladinski molitveni priručnik GOSPOD, NAUČI NAS MOLITI. Na 400 straneh vsebuje več oblik jutranje in večerne molitve, bogoslužja za različna obdobja osebnega in občestvenega življenja, misli in molitve za različne liturgične čase, več priljubljenih psalmskih in drugih napevov itd. Mladim, ki se zbirajo na veroučnih srečanjih in se želijo poglobiti v molitev, bo to nepogrešljiv spremljevalec. Molitvenik je lep birmanski spomin ali priložnostno darilo. Stane 400 din. Dobite ga pri svojih duhovnikih ali na naslovu: KATEHETSKI CENTER, Ob Ljubljanci 34, 61000 Ljubljana.

